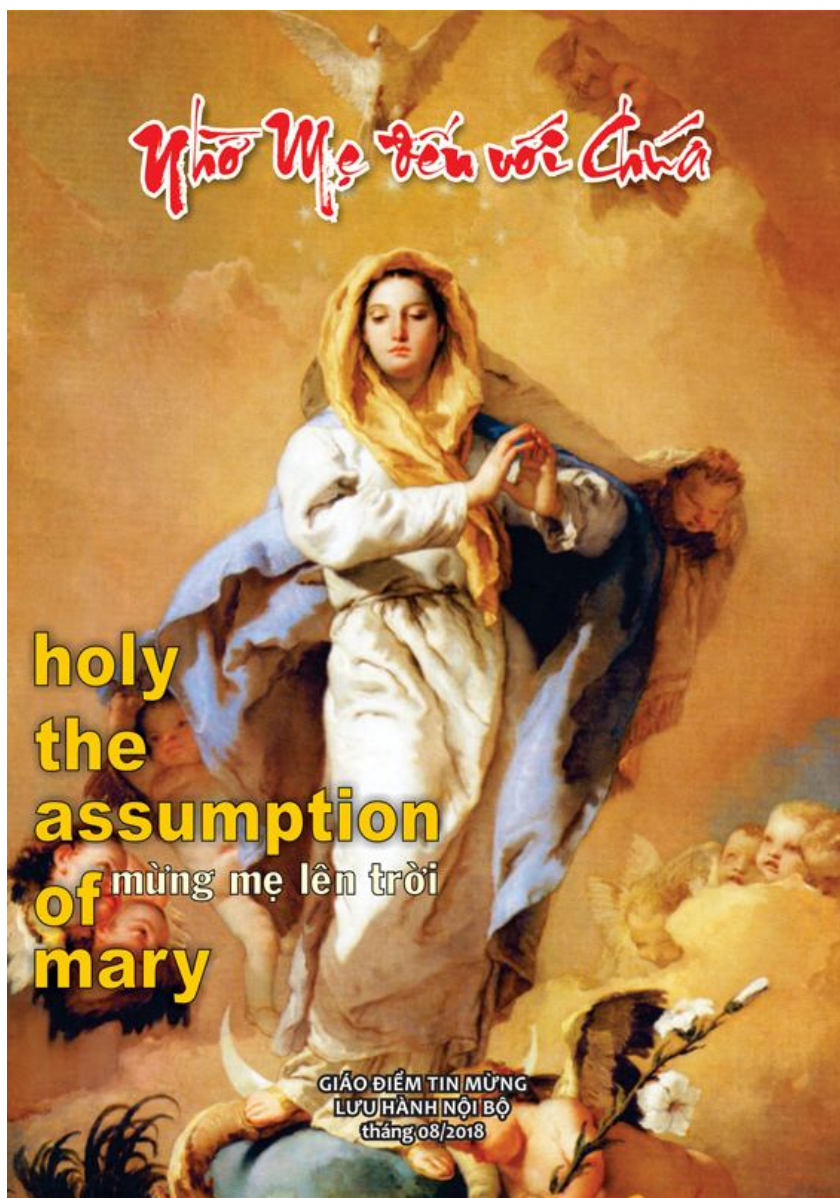

*Mừng Kính Mẹ Maria Hồn Xác lên trời 15/8

MẸ VỀ TRỜI

*Lạy Thánh Tâm Giêsu, Đấng giàu lòng thương xót
Xin Ngài dạy con biết yêu mến Đức Maria*

Năm 1950, có thể gọi là một năm của biến cố lớn lao của Hội Thánh Công Giáo thế kỷ 20. Năm Đức Thánh Cha Pio XII tuyên bố Tín Điều Đức Maria Hồn Xác Lên Trời vào ngày 1-11-1950, và mừng kính trọng thể hàng năm vào ngày 15-8.

Thời kỳ đó, chiến tranh hận thù đã dồn người ta vào những ngõ cụt hòng tiêu diệt nhau, không khoan nhượng, không tha thứ. Sau khi thế chiến thứ 2 chấm dứt, các nước Âu Châu kiệt quệ cả ba mặt : sinh lực, tài lực và tinh thần. Cả thế giới bị khủng hoảng về vấn đề kinh tế và công ăn việc làm. Hướng nhìn của mọi người là đồng đôla và mẫu bánh mì. Trong khung cảnh rối bời của thế giới như vậy, ngày 01-11-1950 Đức Thánh Cha

Piô XII long trọng tuyên bố trước Hồng y đoàn và toàn thể thế giới tín điều : ***“Đức Trinh Nữ Maria lên trời cả hồn lẫn xác”***.

Thật sự đường lối của Thiên Chúa thì luôn khác hẳn với đường lối của thế gian. Con người cả thân xác lẫn linh hồn, muốn được no đủ, bình an, hạnh phúc, thì chỗ nghỉ ngơi trông cậy phải là trong Thiên Chúa, không phải nơi đồng đôla hoặc mẫu bánh mì, cũng không phải nơi bạo lực, hận thù hay tranh chấp. Bước sang thế kỷ XXI, thế giới đã ở mức giàu sang tuyệt đỉnh, thử hỏi con người đã đạt tới mấy may hạnh phúc thật sự chưa? No cái bụng chưa hẳn là đã yên cái tâm.

Qua việc Hội Thánh Chúa Kitô ở trần gian công bố tín điều Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời, Chúa Thánh Thần muốn cho cả thế giới biết rằng nơi cư ngụ, nơi định cư cuối cùng của mọi người cả hồn lẫn xác là ở trong Thiên Chúa. Mọi đường lối chính sách, mọi cách sống của nhiều người hoặc của từng

người, dù cho khôn khéo tài giỏi đến đâu thì điểm hẹn, đích đến, chỗ nghỉ ngơi cuối cùng và mãi mãi phải là nhà Cha. Nếu không tới được điểm hẹn đó thì tất cả coi như uống công. Và lại chính Thiên Chúa là Đấng dẫn dắt, cầm tay và cõng người ta lên vai để đem họ qua tất cả những chặng đường nguy hiểm, tối tăm, đau khổ, tủ nhục của trần thế một cách an toàn, cho đến nơi định cư cuối cùng đã dành sẵn cho kẻ yêu thương và tín nhiệm vào Ngài.

Việc này có thật, vì Đức Maria đã đi hết đoạn đường đau đớn tủ nhục đó trên bàn tay của Thiên Chúa. Và hôm nay Mẹ đã được ở trong nước của Ngài cả hồn lẫn xác (*không phải chỉ linh hồn siêu nhiên bất tử mà thôi đâu, mà cả thân xác nữa*).

Một người ở thế giới này đã bước được những bước chân trần tục của mình lên mặt trăng, thì việc lên mặt trăng không còn là chuyện mơ hồ giả tưởng nữa.

Một người phụ nữ yếu đuối hôm nay đã có mặt cả thân xác và linh hồn ở trên vương quốc Thiên Chúa, thì việc chúng ta cũng được như vậy cả xác lẫn hồn, không phải là chuyện mơ hồ giả tưởng nữa đâu.

Nếu Thiên Chúa yêu quý các linh hồn, thì Thiên Chúa cũng nâng niu bằng bể những thân xác là nơi mà Thiên Chúa đã thở sinh khí, và ban cho nó một linh hồn tốt lành bất tử vào đó. Thân xác của con người quý giá đến độ mà Con Thiên Chúa phải điều đình thương lượng với một người thiếu nữ trần gian, để người thiếu nữ ban cho Ngài một thân xác như mọi người, để Thiên Chúa làm cho tất cả thân xác con người đã xấu đi vì tội lỗi, được nên đền thờ Chúa Thánh Thần, có Ba Ngôi Thiên Chúa ngự trị. Vì thế, việc Đức Maria lên trời cả thân xác và linh hồn là một việc dĩ nhiên, và việc chúng ta sẽ lên trời cả hồn lẫn xác cũng là một việc dĩ nhiên, nếu chúng ta tin vào Thiên Chúa, để cho Thiên Chúa

nuôi dưỡng chúng ta no đủ phần xác như chim trời, mặc đẹp cho chúng ta như bông huệ tốt xinh. Nếu sống tín thác vào tình yêu Thiên Chúa như vậy, thì Thiên Chúa Ba Ngôi ở trong ta sẽ cùng đồng hành với chúng ta trong mọi nỗi khó khăn bất trắc của trần gian một cách bình an, vui mừng cho đến ngày cùng chung sống với Ngài trên Thiên Quốc.

Đức Maria đã sống như vậy, và đang là gương mẫu cho mọi xác phàm muốn sống như vậy. Đức Maria là mẫu mực và là người chúng ta phải nhờ cậy để gặp gỡ được Con Thiên Chúa. Vì tất cả những gì Thiên Chúa muốn ban cho chúng ta nơi Đức Giêsu Kitô, Con của Ngài, đó là : “Chức vị làm con, chức vị thừa hưởng phúc lộc của Cha, chức vị đồng trị với Đức Giêsu” (2Tim 2,12), dù có cố gắng lắm chúng ta cũng không nhận được trọn vẹn, chưa nói chúng ta còn có khả năng từ chối. Nhưng Thiên Chúa đã chuẩn bị cho một người có khả năng nhận được, đó

là Đức Maria, để nhờ Mẹ dẫn dắt mà chúng ta đón nhận được Đức Giêsu.

Đức Maria, một con người xác phàm từ đất mà ra như chúng ta, không phải từ trời mà đến như Đức Giêsu Kitô, đã sống trọn vẹn cuộc sống ân nghĩa trong vinh quang Thiên Chúa. Mẹ đã chứa đựng trong thân xác linh hồn mình cả một Đấng quyền năng tạo thành vũ trụ, cùng với một đại dương mệnh mông của lòng mến, mà vẫn sống được cuộc sống bình thường như mọi người, trong nhân ái yêu thương như mọi người, và còn trởi xa hơn mọi người. Như vậy Đức Mẹ phải là con người duy nhất mà chúng ta có thể tín nhiệm và phải cậy trông. Muốn không bị lạc nẻo giữa đường trần gian này, chúng ta phải chạy đến nhờ Mẹ đưa đến gặp gỡ được Đức Giêsu con Mẹ, để sống kết hiệp với Ngài. Sống kết hiệp không phải trên mây trên gió, mà ngay trong mọi nỗi đau buồn, khắp khinh, đói no, bất trắc của cuộc sống hôm nay, trong xã hội này,

giữa thế giới đầy xao xuyến bất an chúng ta đang ở.

Tại sao chúng ta lại ca tụng Đức Mẹ như vậy ? Tại sao chúng ta đã có Đức Giêsu rồi mà còn phải qua một nhịp cầu của Đức Maria nữa?

Thưa vì những điều đã suy niệm ở trên, nhưng còn vì điều này nữa là *“Đức Giêsu muốn như vậy. Thiên Chúa muốn như vậy”*. Ý muốn ấy đã được chính Con Thiên Chúa nói ra trên thánh giá : *“Đây là Mẹ con”* (Ga 19,27). Việc làm mẹ của Đức Maria từ chân thánh giá sẽ còn kéo dài vĩnh viễn tới lúc hoàn tất việc cứu rỗi mọi người được tuyển chọn (*Lumen Gentium*, 62).

Tuy nhiên, phải xác tín lại điều này : *“Chúng ta chỉ có một Đấng trung gian duy nhất giữa Thiên Chúa với nhân loại là Đức Giêsu Kitô, Ngài là Con Người đã dâng mình làm giá chuộc mọi người”* (1Tm 2,5.6).

Vai trò làm Mẹ của Đức Maria đối với loài người không làm lu mờ hay giảm bớt vai trò trung gian duy nhất của Chúa Kitô chút nào,

trái lại còn làm sáng tỏ mãnh lực của sự trung gian ấy. Vì bắt nguồn từ công nghiệp dư tràn của Chúa Kitô mà một người thiếu nữ ở làng Nazareth đã trở thành :

- Vô nhiễm nguyên tội
- Trọn đời đồng trinh
- Mẹ Thiên Chúa
- Mẹ loài người, và cuối cùng là cả hồn xác về trời.

Tuy nhiên không phải đến đây là chấm dứt. Với tình mẫu tử, Đức Maria trong sự sống của Thiên Chúa Ba Ngôi, hằng luôn chăm sóc những anh em của Đức Giêsu, đang còn phải lữ hành trên trần gian đau khổ và đang gặp bao hiểm nguy thử thách, cho đến khi chúng ta đạt tới hạnh phúc quê trời.

Bởi đâu Đức Maria được như vậy? Và bởi đâu chúng ta phước lộc có một người mẹ như vậy?

Tin Mừng nói rất rõ : Bởi Đức Maria tin vào Thiên Chúa, và đặt đời mình vào trong ý của Thiên Chúa. Sách Thánh nói : “*Bà Elizabeth*

được đầy Thánh Thần mà kêu lớn lên rằng : Phúc cho Bà là kẻ đã tin rằng viên thành sẽ đến cho mọi điều Thiên Chúa đã phán dạy cho Bà.”

Bản thân Đức Maria chẳng có công nghiệp gì để đáng được như vậy. Và phần chúng ta không bao giờ có thể đặt một tạo vật như Đức Maria ngang hàng với Đức Giêsu Kitô. Tất cả chỉ là ơn, như chính Đức Maria đã nói trong kinh Magnificat. Mẹ chẳng có công gì nhưng tất cả đều là ơn huệ của Thiên Chúa : “*Chính Thiên Chúa đã đoái nhìn phận hèn tôi tớ của Người, nên lòng trí tôi nhảy mừng lên trong Thiên Chúa Đấng Cứu Chúa của tôi. Những điều cao cả tôi đang được là chính Chúa làm cho tôi, nên mọi đời sẽ khen tôi có phúc.”*

Đức Maria được nên cao trọng như vậy, bởi vì Đức Giêsu Con của Mẹ. Mẹ đã đặt cả đời mình vào trong ý của Cha trên trời và kết hiệp mật thiết với Đức Giêsu Kitô.

Hôm nay nhìn vào Đức Maria, Mẹ của tôi hiện đang ở trên thiên quốc cả hồn lẫn xác, và cũng đang ở bên tôi, tôi tự đặt câu hỏi : Tôi phải yêu mến Đức Maria thế nào?

Thưa, tôi phải yêu mến Đức Maria như người con thảo đối với mẹ hiền. Đừng bao giờ sợ lòng yêu mến Đức Maria là quá mức hay quá đáng. Vì thật sự tất cả thần thánh trên trời cũng như những người tốt lành dưới đất có yêu mến Đức Maria đến đâu cũng không thể sánh bằng lòng yêu mến của Đức Giêsu Kitô đối với Mẹ của Ngài được.

Hơn nữa, nếu tôi càng yêu mến Đức Mẹ, thì chắc chắn tôi lại càng gắn bó mật thiết với Đức Giêsu. Vì chính Đức Mẹ sẽ giúp tôi làm việc ấy, và cũng chính là lòng khao khát của Đức Mẹ như

vậy. Đức Mẹ sẽ có con đường ngắn nhất và đúng nhất để dẫn dắt tôi vào trong tình yêu của Con Thiên Chúa.

Nhưng nếu tôi luôn kêu cầu Đức Mẹ, siêng năng lần chuỗi Mối Khôi nhiều giờ trong ngày mà lòng tôi vẫn cứ lạnh nhạt với Đức Giêsu Kitô, vẫn không bị cuốn hút vào tình yêu mến Thiên Chúa, nghĩa là cách sống của tôi chẳng có gì thay đổi, vẫn chỉ yêu mình và không hề lưu tâm đến người khác, có khi còn gây khổ tâm cho những người thân yêu trong gia đình tôi và những người lối xóm, thì lúc ấy tôi phải soát xét lại lòng mến Đức Mẹ của tôi có đúng như ý của Thiên Chúa không ? Hay chỉ mới là những mớ tình cảm vụn vặt, vụ lợi cho mình và vô bổ.

Lạy Đức Giêsu Kitô, xin dạy cho con biết yêu mến Đức Maria theo ý của Ngài.

Lạy Đức Maria, Mẹ của con, xin Mẹ dạy con biết yêu mến Đức Giêsu là Con Mẹ, theo đường lối của Mẹ. Amen

*Linh Mục Giuse Trần Đình Long
Giáo Điểm Tin Mừng 2018*

*Góc thơ Dân Mẹ

Kính mừng Đức Mẹ lên trời
Đoàn con ca hát dâng lời ngợi khen
Dù cho thân phận mọn hèn
Vẫn theo chân Mẹ mon men về trời

Bôn ba cuộc sống giữa đời
Dầm mưa dãi nắng hỡi ơi tình trường
Xin vâng theo Mẹ khiêm nhường
Vượt bao sóng gió kiên cường ngày đêm

Nhờ ơn Thiên Chúa ban thêm
Nơi gương Đức Mẹ đáp đền tình thương
Mẹ như hoa nở ngát hương
Chúa đưa về chốn quê hương nước Trời

Triều thiên rực rỡ sáng ngời
Thế nhân vang tiếng dâng lời ngợi ca
Vinh danh Đức Chúa Ngôi Cha
Giêsu Thánh Tử Con Cha làm người

Mẹ là hiền mẫu trọn đời
Hôm nay diễm phúc Chúa Trời đưa lên
Vàng hồng thiên quốc cõi trên
Triều đình chào đón Mẹ lòng xót thương

MA – RI – A giấc mộng lành
Hồn con tín thác đồng hành Mẹ yêu.

*Bên linh đài Mẹ Lòng Thương Xót
Giáo điểm tin mừng 2018*

*Chứng Nhân LTX tại Việt Nam

CHÚT TÌNH CON THƠ...

• Gái làng chơi - Ban Mê Thuật

Con tên là Maria Hà Thị Kim Loan, 28 tuổi, ở giáo xứ Phú Lộc, Giáo Phận Ban Mê Thuật.

Con là một đứa con hoang đàng tội lỗi, nhưng Chúa vẫn yêu thương gìn giữ con. Con đã từng bỏ Chúa 1 năm, đó là năm 2016. Trong năm đó, con đi làm ở quán bar, rồi còn bỏ bê cả thân xác của con là đền thờ của Chúa. Con bị lôi kéo đi qua đêm vì ham tiền, vài lần khước từ rồi con cũng bị cám dỗ. Cho tới khi con mất hết, nào tình nào tiền, con mới chợt nhận ra con đã đi sai đường. Trong những năm trước 2016, hầu như lúc nào con cũng được nằm mơ thấy mẹ Maria. Chỉ cần mỗi khi con khóc, con đau buồn, con kêu cầu là Mẹ lại hiện ra trong giấc mơ của con. Nhưng chỉ vì một lần con ham mê tiền bạc bỏ Chúa, bỏ Mẹ và từ ngày đó con không còn thấy Mẹ xuất hiện trong giấc mơ của con nữa.

Thời gian đó con làm xa nhà, ở Bình Dương, khi mất trắng tay cũng là lúc ba mẹ gọi con về. Con không dám về. Lúc đó con mới thấy hối hận, thấy có lỗi với mẹ cha. Nhưng con không dám về, con ở lại Bình Dương đi buôn bán kiếm sống qua ngày, không đủ thấm vào đâu. Trong thời gian đó con cũng có đi nhà thờ nhưng không được rước lễ vì chưa xưng tội, nhưng con đi lễ con vẫn đứng trước tượng Mẹ để cầu xin, con đã cầu xin Mẹ gửi tới một người có thể giúp con quay trở lại, có thể làm cho con được trở lại là con. Vài ngày sau đó con nhận được cuộc gọi của một người anh, là

người bạn nổi khổ của con, và cũng là người mà con hằng ao ước rằng con sẽ được làm vợ của người đó. Bất ngờ sau 4 năm không liên lạc, anh gọi điện và chúng con nói chuyện như chưa từng xa cách. Sau vài cuộc nói chuyện là lúc anh tỏ tình với con. Con cảm thấy sung sướng và hạnh phúc, có thêm động lực để làm việc. Con bắt đầu yêu cuộc sống, yêu bản thân và vui vẻ hơn, nhưng chỉ được hơn 1 tháng cũng là anh gọi điện nói anh không yêu con mà chỉ là đang đùa giỡn với con. Mặc cho con khóc, con đau khổ anh chẳng quan tâm. Con quyết định bắt xe về gặp anh.

Mười giờ đêm, con mặc đồ xách balo đón xe về Đaklak. Về tới nơi, dù biết nhà anh, nhưng con không dám xuống nhà, con đi tìm tới chỗ anh làm. Khi gặp mặt rồi, con cũng chẳng nói được gì, anh cũng chẳng nói gì, chỉ nói con nên bắt xe vô Bình Dương lại đi.

Con buồn, đau khổ và lần trở vào Bình Dương đó là lần con xa chân vào con đường gái gọi suốt 4 tháng. Con đau khổ dần vật vì không nghĩ lại bị một người thật thà như anh lừa gạt. Con vẫn không tin anh là người như vậy.

Đến những ngày cuối năm 2016, anh gọi điện xin lỗi, và nói con hãy về nhà đi. Đó cũng là lúc con tìm lại được là chính mình và quay về lại gia đình. Con bắt đầu đi nhà thờ, đi xưng tội, con đã khóc khi xưng tội.

Chúng con bắt đầu yêu nhau lại. Hai bên gia đình cũng quá quen biết, và rồi sau 8 tháng yêu nhau, tụi con quyết định tiến tới hôn nhân.

Sau 6 tháng kết hôn, con không có thấy có con, và đi khám thì được biết con bị đa nang buồng trứng, là căn bệnh hiếm muộn. Con đã đi khám uống thuốc, nhưng không có kết quả.

Cách đây hơn một tháng, con có vào Giáo Điểm Tin Mừng để cầu nguyện và giờ con đang uống thuốc điều trị

bệnh. Con chỉ biết tất cả những gì con có được, con nhận được hôm nay đều là nhờ vào Lòng Thương Xót của Chúa. Cho dù con bỏ Chúa, nhưng Chúa không bỏ rơi con.

Nay con viết thư này xin gửi tới những ai đang lầm đường lạc lối, hãy một lần cầu nguyện với Lòng Chúa Thương Xót. Chúa sẽ đoái thương nhận lời, chỉ có chúng ta bỏ Chúa, chứ Chúa không bao giờ bỏ rơi chúng ta.

*Maria Hà Thị Kim Loan
kieuvy76@gmail.com*

• Nữ Giáo viên - Xuân Lộc

Con tên Maria Nguyễn Thị Kim Phụng, sinh năm 1985, ở thị xã Long Khánh- tỉnh Đồng Nai, GP Xuân Lộc

Con là giáo viên, và lòng tin con rất yếu. Con thuộc đạo lòng vòng và cũng là đạo gốc cây cha ạ. Con lấy chồng và được nhà chồng mở nghe các bài giảng của cha. Lúc đầu nghe con rất khó chịu. Con chỉ thích nghe mấy thầy Chùa giảng pháp về luật nhân quả thôi.

Con miễn cưỡng khi nhà chồng kêu đi cầu nguyện ở Giáo Điểm Tin Mừng chỗ cha Long. Con đi cho có lệ...

Ôn giờ! Khi tới Giáo Điểm Tin Mừng, ai cũng được cha đặt tay. Tới lượt con, khi được cha đặt tay cầu nguyện, con thấy y như là lúc đó Chúa đang chờ và biết đưa con tội lỗi đã tới và Ngài ban phép lành. Lúc đó con bật khóc trong lòng... Con cúi đầu ra khỏi hàng để người kế tiếp bước lên mà hai hàng nước mắt con chảy dài, một cảm xúc khó tả ...

Lúc đó con đang bị bệnh bao tử nhiễm vi rút HP (vi rút gây ung thư bao tử). Con vội vàng cầu xin thật nhanh cho con hết bệnh lúc cha đặt tay trên đầu cầu nguyện. Con biết đó chỉ điều mơ hồ khi người con tội lỗi như con cầu xin. Không dám xin nhưng vẫn cố xin Chúa ban phép lạ cho con...

Mâu thuẫn cha nhĩ, không dám xin, nhưng lại cầu xin. Xin mà không dám tin là Chúa sẽ chấp nhận...

Sau thánh lễ, con ra về... và tiếp tục xin Người cứu con.

Sáng hôm sau con lên bệnh viện Sài Gòn khám bệnh.

Nội soi, kiểm tra... trên tay con cứ cầm quyển sách của cha tặng, và miệng cứ thì thầm cầu xin phép lạ.

Khi nội soi xong, con nghĩ: thôi... xin Chúa cho con đủ can đảm uống thuốc cho đúng liệu trình bác sĩ, vì con là chuyên gia bỏ thuốc, không uống thuốc đầy đủ. Con sợ uống thuốc lắm cha à!

Con hú hồn khi bác sĩ đọc tên con....và kết quả xét nghiệm nội soi con không có con vi rút nào trong bao tử!!!!

Ôi con tạ ơn Chúa, cảm ơn cha. Con hân hoan vui mừng vô cùng.

Lần thứ 2 con đến Giáo Điểm Tin Mừng để cầu nguyện. Con hay bị viêm họng, sưng mủ amidan, nuốt rất khó, cứ như ung thư vòm họng. Lần này con lên cha, con lại được cha đặt tay trên đầu cầu nguyện. Cha hỏi con: "Con xin ơn gì?" Con thưa: "Con đau cổ". Cha vuốt cổ con mấy cái...

Ngày hôm sau, amidan con xẹp lép xẹp lép, hết đỏ và sưng mủ. Con Tạ ơn Chúa, qua bàn tay cha mà Chúa đã nhận lời con cầu xin.

*Nguyễn Thị Kim Phụng
nguyenthikimphung85@gmail.com*

• Nữ Sinh Viên - Thanh Hóa

Con là Maria Trịnh Thị Hoa, 21 tuổi, là sinh viên, thuộc Giáo phận Thanh Hóa.

Thanh Hóa những ngày đầu tháng 7 với cái nóng cháy da cháy thịt làm con nhớ đến Giáo Điểm Tin Mừng

thân yêu, mà con vừa được đặt chân đến lần đầu tiên vào dịp Lễ Thánh Tâm Chúa Giêsu tháng 6 vừa qua. Con cảm tạ cha đã truyền cho chúng con ngọn lửa yêu thương từ Lòng Thương Xót Chúa, và làm bùng cháy ngọn lửa ấy nơi chúng con, chữa lành biết bao bệnh tật tâm hồn cũng như thể xác của chúng con.

Hôm nay, con ngồi đây viết lên đôi dòng tâm sự này để bày tỏ chút tình con thơ và tâm tư nguyện vọng của con, xin cha và cộng đoàn tiếp tục cầu nguyện cho con và gia đình của con.

Con - một đứa con gái không phải là siêng năng, đạo đức thánh thiện nhưng cũng không hẳn là khô khan nguội lạnh. Đức tin của con thường dễ bị dao động, con chỉ chạy đến với Chúa khi gặp những biến cố quan trọng trong cuộc đời, còn những khi thuận buồm xuôi gió, con lại như lãng quên và xa lánh Chúa.

Con biết đến Lòng Thương Xót Chúa từ khi đang còn học cấp 3. Nhớ lần thi Đại Học, con đã cầu nguyện với Lòng Thương Xót Chúa rất nhiều, và Chúa đã nhận lời con. Con tin chính Ngài đã thực hiện công trình của Ngài nơi con, kể từ giây phút con bước vào giảng đường Đại Học, đức tin của con cũng được củng cố kể từ đây.

Là con út trong gia đình, anh chị của con đều đã có gia đình và bố mẹ tuổi cũng đã ngoài 60 nên công việc học tập của con chủ yếu do con tự lập là chính. Cuộc sống sinh viên xa nhà con gặp rất nhiều khó khăn thử thách. Có những lúc con như gục ngã và muốn buông xuôi tất cả thì con lại nhớ đến Chúa. Chúa là nguồn động viên và sức mạnh duy nhất của con. Ngài vực con dậy và bước đi cùng con trên mọi nẻo đường, đưa con vượt qua hết khó khăn này đến thử thách khác. Con cảm nhận được rất rõ bàn tay của Chúa sờ chạm vào cuộc đời con! Kể từ đây, con luôn chạy đến cùng

Chúa, cầu nguyện với Chúa mỗi ngày, chia sẻ với Ngài niềm vui cũng như nỗi buồn, thành công cũng như thất bại, và con đón nhận tất cả như là hồng ân của Chúa.

Thời gian gần đây, Chúa gửi đến gia đình con một biến cố, đó là bố của con tự nhiên cảm thấy mỗi một trong người, bị mất tiếng không nói được. Đi khám tại bệnh viện Ung Thư Hà Nội, bác sỹ chẩn đoán bố con bị ung thư phổi và hiện tại đã di căn. Sau khi biết tin bố bị bệnh hiểm nghèo, cả gia đình con vô cùng lo lắng và suy sụp. Riêng bản thân con, con thấy thương bố và có lỗi với bố nhiều lắm. Thương bố tần tảo vất vả cả cuộc đời cho đến bây giờ, mặc dù tuổi đã cao nhưng vẫn chưa được nghỉ ngơi an dưỡng tuổi già mà vẫn phải lặn lội lo cho đứa con gái út này. Có lỗi với bố vì con chưa làm được gì để báo đáp công ơn sinh thành dưỡng dục của bố mẹ. Nhìn thấy bố bệnh tật và phải đối mặt với án tử hình như vậy, con không thể cầm nổi lòng mình. Con chỉ biết cầu nguyện, cầu nguyện và cầu nguyện không ngừng. Cả gia đình con hiện giờ chỉ biết phó thác tất cả nơi Lòng Thương Xót Chúa và xin vâng theo thánh ý của Ngài.

Khi biết bố bị bệnh nặng, con đã khóc rất nhiều và có lúc con còn trách móc Chúa tại sao Chúa lại bắt bố con vác cây thánh giá nặng đến như vậy. Nhưng giờ đây con đã hiểu. Con không còn khóc nhiều nữa. Con thấy mình cần phải cầu nguyện nhiều hơn, và cảm ơn Chúa bởi vì biến cố mà Chúa gửi đến cho bố con chính là để giúp bố con nhìn nhận lại mình, ăn năn đền tội và dọn mình cách sốt sắng hơn, cũng là để củng cố lại đức tin của cả gia đình con nữa.

Hôm nay, bố con đã lên đường vào với Giáo Điểm Tin Mừng để cùng cộng đoàn nơi đây cầu nguyện và xin cha đặt tay. Con xin cha và cộng đoàn thêm lời cầu nguyện

để bố con được đến nơi bình an và nhận được ơn lành từ Lòng Thương Xót của Chúa.

Lạy Chúa, nếu Chúa muốn, xin Ngài rủ lòng thương chữa lành bệnh tật cho bố con, đưa bố con thoát khỏi cơn đau đớn dày vò nơi thể xác, nhưng đừng theo ý con, xin vâng theo thánh ý Chúa. Amen!

Maria Hoa

• Dân chơi Tứ Đồ Tường - Bắc Ninh

Con tên Anrê Trần Văn Giang, 23 tuổi, ở Vĩnh Phúc, Giáo phận Bắc Ninh. Con là đạo gốc, nhưng là một người con hoang đàng, là một thanh niên tội lỗi. Con chơi bời sa đọa, và đã xảy ra biết bao nhiêu biến cố mà con không nhận ra Chúa. Con chẳng biết Chúa là ai.

Trước hết con xin được Chúa ban ơn để con kể ra những tội lỗi của con. Con là một người thanh niên ăn chơi tứ đồ tường, chẳng còn thiếu tội lỗi gì. Con đã ăn chơi từ năm học lớp 10. Con ra ngoài xã hội và bị cuốn vào những tội lỗi mà con chẳng biết. Con chơi cờ bạc, lô đề, gái gú, đánh nhau. Con đã chơi ma túy, hàng đá, đủ mọi thứ. Rượu bia đã ngấm vào máu vì con uống rượu bia suốt 5 năm trong khi con có sức khỏe. 5 năm trời con sống trong tội lỗi. Trong người con lúc nào cũng có rượu. Khi rượu vào con có thể làm bất cứ việc gì, chẳng biết sợ ai. Cả 5 năm trời con như vậy. Con là người có đạo mà con đã bỏ Chúa, chẳng để ý gì đến Chúa, chẳng tin Chúa.

Trong những năm con ăn chơi, gia đình và người thân luôn khuyên bảo nhưng con đều bỏ ngoài tai, chẳng nghe lời ai. Con luôn cãi lời mẹ con cho dù mẹ con khóc biết bao nước mắt. Con chỉ biết tới bản thân mình và sống chung với tội lỗi. Con đã coi trọng anh em bạn bè hơn người thân trong gia đình. Con đã quá kiêu ngạo. Trong thời gian ăn chơi, con đã uống bia rượu quá nhiều và bị tai nạn rất nhiều. Con không thể

nhớ nổi bao nhiêu lần con ngã xe. Trong đó có 2 lần con bị nặng.

Ngày 24/08/2014 con bị tai nạn gãy đùi và chấn thương sọ não, nhưng rồi Chúa đã cho lại khỏe lại. Ba tháng sau đứng dậy được, con đi chơi, rồi lại bị ngã và gãy đùi lần nữa. Con được khỏe lại mà không biết đó là ơn của Chúa, rồi con lại tiếp tục ăn chơi. Con đã làm biết bao điều phiền lòng bố mẹ và người thân. Chẳng bao giờ bố mẹ thôi nghĩ về con, về con người tội lỗi của con.

Con cứ mãi ăn chơi tội lỗi như vậy mà không thể tránh ra được. Rồi một biến cố lớn đã xảy ra với con. Ngày 04/12/2016 con uống rượu và bị tai nạn. Con đi xe honda và lao vào 1 chiếc ô tô, được đưa đi cấp cứu. Con bị gãy đùi thêm lần nữa là lần thứ 3. Nặng hơn nữa là con bị chấn thương sọ não lần nữa, bị dập 4 đốt tủy sống. Con bị bại liệt và mất đi cảm giác từ ngực. Con chỉ còn đôi tay thôi. Con bị mất đi 99% sức khỏe.

Khi đó con vẫn không biết kêu xin đến Chúa. Những ngày tháng đó con đau đớn thể xác và tinh thần. Nằm giường bệnh con bị nát, lở loét hết mông vào tận trong xương, ai nhìn cũng sợ và lắc đầu nói con sẽ chết. Bố mẹ chăm sóc con quá vất vả, tìm thuốc thang khắp nơi cho con. Con chỉ biết trách bản thân mình vì một thằng thanh niên như con, chẳng làm được gì giúp bố mẹ, mà bao nhiêu năm chỉ làm khổ bố mẹ. Con chẳng biết phải xin lỗi bố mẹ con như thế nào nữa. Sau biến cố này, con đã mất hết tất cả, cuộc sống, tương lai. Sau tai nạn, con bị người yêu 5 năm bỏ con. Anh em bạn bè bỏ rơi con. Khi đó con chỉ còn có một mình cùng gia đình với những đau đớn thể xác, tinh thần. Cảm giác của con khi đó như là bị cả thế giới này bỏ rơi, như là cả thế giới này sụp đổ trước mắt con. Con đau đớn, chán nản, suy nghĩ, tuyệt vọng về mọi thứ trong cuộc sống, đã nhiều lần tính tự tử nhưng con không làm được. Con chẳng biết nương tựa vào ai vì thế gian này đã bỏ

con rồi. Nhưng Chúa đã không bỏ con. Khi con đau khổ nhất là khi Chúa đã đến và đưa con thoát khỏi những đau khổ đó. Nằm trên giường bệnh con được nghe máy 500 bài giảng về Lòng Chúa Thương Xót của cha. Con mới biết đến cha, đến Lòng Thương Xót Chúa. Con đã nghe máy suốt ngày, và con đã nhắn tin xin cha cầu nguyện. Dần dần Lời Chúa đã đi vào trong con. Rồi con biết yêu mến Chúa và tín thác vào Chúa.

Con tin rằng tất cả mọi sự ngày hôm nay của con đều là ơn của Chúa. Chúa đã gìn giữ con. Chúa đã cứu con khỏi chết, khỏi những đau khổ thân xác và tinh thần. Chúa đã đưa con trở về bên Chúa để cho con khỏi mất phần linh hồn. Nếu không có Chúa, con chẳng còn sống trên thế gian này. Và nếu không có biến cố này, con đã chẳng biết Chúa.

Con nằm trên giường bệnh được 1 năm 6 tháng rồi. Con đã khỏe lại rồi. Con ước mơ là được vào Giáo Điểm Tin Mừng để cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót và xin cha đặt tay cầu nguyện. Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện Chúa ban cho con được khỏe mạnh để vào đó, nhất là xin Chúa cho người mẹ của con được khỏe mạnh để chăm sóc con, để vác thập giá Chúa trao là con đây, là đứa con tội lỗi của Chúa đây. Bây giờ chiều nào con cũng được nghe cha giảng lễ, và con cầu nguyện xin Chúa gìn giữ cha được khỏe mạnh.

Con xin cha đọc bức thư của con để chia sẻ cùng cộng đoàn vào buổi lễ chiều, để cho con được làm chứng nhân cho Chúa. Chiều nào con cũng xem cha giảng lễ trực tiếp trên facebook tinthac.net

Bức thư đã hết, con xin tạ ơn Chúa, cảm ơn cha.

*Đứa con tội lỗi được Chúa xót thương
Anrê Trần Văn Giang*

• **Nhân viên Thẩm Mỹ viện - Sài Gòn**

Con là Anna Chu Uyên Phương. Năm nay con 24t, hiện đang sinh sống tại Sài Gòn. Con vừa trải 1 biến cố lớn nhất trong đời mình, nên con thật sự rất bế tắc và muốn được tâm sự cùng cha, cũng như mong cha hãy cầu nguyện cho con, ban cho con phép lành vượt qua giai đoạn khó khăn cùng cực này.

Con từ nhỏ đã sống trong một gia đình Công Giáo, các dì con đều là những con chiên ngoan đạo, và con cũng rất siêng năng tham gia những lớp giáo lý, ca đoàn, thiện nguyện cùng nhà thờ. Chúa che chở và ban cho gia đình con quá nhiều thứ, tuy nhà con không giàu có, nhưng từ nhỏ tới lớn con chưa bao giờ thiếu thốn thứ gì, từ vật chất cho tới tình yêu thương của cha mẹ, họ hàng... Chúa ban cho con nhan sắc hơn người. Chúa ban cho con gia đình hạnh phúc. Chúa cũng ban cho con sự thông minh và tài năng.

Nhưng khi lớn lên, con đã dần rời bỏ Chúa để chạy theo những thứ phù du trong cuộc sống này. Con chỉ biết sống cho bản thân, luôn nghĩ mình là nhất, luôn kiêu ngạo cho rằng mình hơn tất cả mọi người. Con đã bỏ Chúa suốt 5 năm, không đi lễ Chúa Nhật, không đọc kinh, cũng không còn làm việc thiện nguyện hay tham gia bất cứ hoạt động nào của nhà thờ nữa.

Con cứ nghĩ mình đã có tất cả, nhan sắc lẫn công việc, tiền bạc đều rất tuyệt vời. Nhưng cha ơi! Con đã vấp ngã rất đau! Vì con bỏ Chúa, bỏ đạo, vì con kiêu căng ngạo mạn, tham lam, nên con đã dùng hết tiền bạc mình làm ra để đi đầu tư thêm cho nhan sắc. Và hậu quả con nhận lại quá kinh khủng: con từ 1 đứa con gái xinh đẹp, luôn tự tin vào nhan sắc, chiếc mũi cao tự nhiên của mình, thì giờ đây chiếc mũi con đã bị dị dạng, do cách đây 1 tháng nó đã bị hoại tử sau lần con trót dại nâng mũi thẩm mỹ. Con đã tìm mọi cách

điều trị suốt 2 tháng nay, và càng làm càng sai, mũi càng ngày càng biến dạng nghiêm trọng hơn! Con đã quá khờ khạo và tin người, để họ lừa gạt và cuối cùng không ai nhận trách nhiệm với chiếc mũi của con cả. Con phải mang 1 vết sẹo khô xấu xí, co rúm ngay trên mũi, mà mỗi khi tháo băng gạc ra nhìn thấy nó, con đều muốn khóc vì không nhận ra mình. Từ 1 người lành lặn, con bây giờ phải đeo miếng băng gạc che đi chiếc mũi dị dạng suốt 2 tháng nay. Con vô cùng đau đớn và ân hận cha ơi!

Con đã tìm về với Chúa trong suốt giai đoạn này, và con đã đi nhà thờ để cầu xin, cũng như xưng tội để sám hối mọi lỗi lầm. Sau khi rước Mình Thánh, dường như Chúa đã dẫn con đến gặp 1 bác sĩ giỏi, nhưng bác sĩ nói hiện tại mũi con đã quá tổn thương, không thể đụng vào được, ít nhất phải đợi da mũi hồi phục sau 2, 3 tháng nữa thì mới có thể can thiệp chỉnh sửa lại như mũi ngày xưa. Con đã quá sợ hãi sau những đợt phẫu thuật trước đó hòng cứu vãn lại mũi, mỗi khi tỉnh dậy con đều khóc như mưa khi thấy mũi mình ngày càng dị dạng hơn cha ơi! Con rất sợ hãi, cũng như rất sợ rằng da mũi mình sẽ lâu phục hồi, con sẽ phải sống trong cảnh trốn chui trốn nhủi này suốt mấy tháng nữa. Sợ rằng sau khi phẫu thuật chỉnh sửa lại lần nữa cũng sẽ không đẹp được như ngày xưa.

Từ một người đang có tất cả, cùng một công việc tuyệt vời, con đã rơi xuống vực, mất hết tất cả, mất nhan sắc, mất tiền bạc, mất công việc... giờ đây con đọc kinh và lần chuỗi mỗi ngày, mỗi đêm, cầu xin 1 phép lạ cho chiếc mũi của con. Con thật sự rất hối hận! Ước gì thời gian quay trở lại, con đã không tham lam đến thế, ước gì mũi con có thể xinh đẹp được như xưa, con rất nhớ chiếc mũi cũ của mình. Con thật sự không dám nhìn gương mỗi khi thấy chiếc mũi biến dạng hiện tại cha ơi!

Con biết rằng Chúa sẽ luôn rộng vòng tay đón chờ và tha thứ cho những ai biết sám hối và quay về với Chúa. Vì vậy con xin cha hãy cầu Chúa ban ơn chữa lành cho con. Con đã rất hối hận, rất tự ti và như trầm cảm suốt 2 tháng nay. Con mong rằng sẽ có phép lạ xảy ra với mình, rồi con sẽ lại xinh đẹp như ngày xưa, mọi chuyện rồi sẽ ổn, công việc rồi sẽ quay trở lại, những gì Chúa đã từng ban cho con, rồi sẽ lại trở về bên con. Xin cha hãy cầu nguyện cho con ơn này. Con nguyện sẽ đến Giáo Điểm Tin Mừng làm chứng cho Chúa. Con nguyện sẽ là một con chiên ngoan đạo, và không bao giờ bỏ Chúa nữa. Con nguyện sẽ tham gia thiện nguyện và công ích cho nhà thờ. Con nguyện sẽ dành số tiền mình làm được 7 phần để làm từ thiện, cũng như tích cực tham gia ca đoàn và giáo lý viên để được gần Chúa hơn.

Xin cha hãy cầu xin Chúa giải thoát con khỏi khó khăn này.

*Anna Chu Uyên Phương
uyen.betty@gmail.com*

*Mỗi tháng một chuyên

CHUYỆN Ở THÀNH PHỐ HOA PHƯỢNG ĐỎ

Con là Anna Nguyễn Thu Thủy, 38 tuổi, đạo gốc, giáo phận Hải Phòng. Năm 2007 con lập gia đình với người ngoại đạo, có làm phép tha ngăn trở khác đạo.

Suốt 11 năm lấy chồng, con không xưng tội, rước lễ, không đi nhà thờ, mặc dù không bị ai cấm cản hoặc làm khó dễ.

Nếu bảo bỏ đạo thì con không bỏ, nhưng bảo con tin có Chúa hay không thì có lẽ con tin theo kiểu nửa vời. Con hoài nghi sự hiện diện của Chúa.

Con vẫn đi lễ vào mùa Phục Sinh. Con vẫn gửi tiền đóng góp xây dựng nhà thờ, nhưng con không muốn người khác biết, không cần bằng ân nhân... Con làm như vậy không phải là con dục lòng thờ phượng Chúa, mà con gửi tiền vào nhà thờ chỉ để được an tâm, được nhẹ lòng, cảm thấy mình vui đi tội lỗi, kiểu như dùng tiền để mua nước thiên đàng đó cha! Con làm theo bản tính loài người là tự huyễn hoặc mình sẽ được vui bớt tội lỗi.

Con đi thờ, đi lễ chỉ mang tính chất người đời, đi cho người ta đỡ đánh giá là này kia thôi, chứ thật lòng là con không muốn đi.

Khi đi lễ con chỉ hỏi hôm nay cha nào giảng, vì nếu cha giảng mà không hay là con không đi. Trong đầu con kì thị là mấy ông cha trình độ thấp kém, giảng không đâu ra đâu, cứ đi tu là thành cha, đi tu coi như là một cái nghề để thoát nghèo mà oai. Vì sao con nghĩ vậy?

Thưa là vì có những cha khi đọc sách còn sai chính tả, bài giảng còn mang giấy ra đọc, bài giảng thì khô khan, lủng củng,... Làm cha mà nhanh giàu, anh em mua nhà ngoài thành phố như mua rau. Con không có niềm tin vào mấy cha như vậy, nên con mất luôn cả niềm tin vào Chúa! Sao Chúa lại chọn những người mang danh Chúa ra kinh doanh, phục vụ nhu cầu cho bản thân và gia đình.

Vì con ngạo mạn cho rằng bằng cấp con đầy người, trình độ hơn mấy ông cha. Đi nhà thờ sao con thấy đọc gì mà lảm kình đến thế, con thấy uể oải, mệt mỏi. Trước đây con từng sinh hoạt trong ca đoàn, từng dạy hát cho ca đoàn, nhưng con đi theo đạo là do thói quen, do gia đình truyền lại chứ con không thật tâm yêu mến Chúa.

Mỗi lần về quê, con thấy họ giáo nhỏ bé thế này sao mà lảm hội đoàn, đi thờ suốt ngày, sao thời gian đó không nghỉ ngơi.

Ra ngoài con chả bao giờ nhận mình là người có đạo. Con chối vì sợ ảnh hưởng đến công việc.

Bố mẹ con có giục mãi thì con đợi nhà thờ đọc gần hết kinh con mới đến. Con thấy mọi người đeo tràng hạt Mân Côi trên cổ con thấy nực cười.

Và rồi con cứ mãi chìm đắm trong u mê, tội lỗi, kiêu ngạo, khinh mạn, nếu như Chúa không cho biến cố xảy ra.

Công việc con đang làm rất ổn định thì bị người ta dừng hợp đồng. Vợ chồng liên tục bất hoà. Thất bát, nợ nần bất ngờ ập đến. Nằm mơ con cũng không bao giờ nghĩ có ngày con rơi vào khủng hoảng như ngày hôm nay. Con

tuyệt vọng và thấy không còn hi vọng vì chẳng ai có thể giúp con lúc này.

Con về quê chơi với bố mẹ 2 tuần.

Cách đây 2 tháng, con không hề biết Lòng Thương Xót Chúa là gì. Con không khác gì kẻ ngoại đạo. Rồi bố con mở đài có các bài giảng của cha. Con nghe đúng 3 bài giảng, và không nghe thêm vì con đã biết mình cần gì.

Suốt cả ngày chỉ thấy bố mẹ con quần quanh nghe đài và nói về Lòng Thương Xót Chúa.

Bố con nói: *"Tội lỗi của con có to bằng cả thiên hạ, nhưng với Thiên Chúa nó chỉ bằng hạt cát. Chúa sẽ tha thứ hết, miễn con có lòng tin tuyệt đối vào Ngài!"*

Lúc này con lên mạng tìm hiểu về cuộc đời Chúa Giêsu. Con xem đi xem lại, và thật sự thấy tâm huyết với câu nói: *"Ta đến thế gian để cứu vớt kẻ tội lỗi!"*

Tháng 6/2018 bố con đến Giáo Điểm Tin Mừng để cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót. Con rất muốn đi cùng nhưng bố con nói: *"Lần này bố đi sẽ xin ơn lành cho mọi người. Bố hy vọng lần sau con vào Giáo Điểm Tin Mừng không phải là đi xin ơn nữa, mà con đến để làm chứng cho Lòng Thương Xót Chúa đã cứu vớt con như thế nào!"*

Khi con người ta mất hết, không biết ngày mai ra sao, người ta tuyệt vọng, bế tắc, lúc đó họ mới chịu ngồi lại nhìn nhận mình một cách thấu đáo nhất, và con chính là người như vậy đó.

Ngày hôm nay con nhận ra những điều mà bấy lâu nay mãi chạy theo danh lợi con đã đánh mất hết.

Con nhận ra, cuộc sống nhàn hạ, sức khỏe ổn định, được ăn học đàng hoàng, có mẹ cha đủ đầy, đó là ơn Chúa ban chứ không phải tự dựng con có được. Bây giờ đặt niềm tin vào Chúa, con mới thấy mọi sự thật thanh thoi. Con không còn ác cảm với các cha khi đến nhà thờ nữa, vì con

nghe đến nhà thờ là đến với Chúa, chứ không đến vì bất kỳ ai.

Dù người ngoài có khinh ghét con, nhưng bây giờ con không phán xét, mà rất vui vẻ, không oán trách họ, vì việc phán xét là của Thiên Chúa chứ không phải của con người.

Dù công việc không được như ý, nợ nần chưa có khả năng trả, nhưng con không buồn, không oán trách, mà nếu Chúa định cho con như thế nào, con xin vâng và vui vẻ đón nhận.

Không hiểu sao con có niềm tin tuyệt đối rằng: bằng cách này hay bằng cách khác, Chúa sẽ giúp con, và không bao giờ bỏ rơi con trong tuyệt vọng.

Trước đây đi bộ qua nhà thờ, không bao giờ con vào, nhưng bây giờ cứ mỗi lần đi qua là con lại vào ngắm nhìn tượng Đức Mẹ một lúc. Đi đường con vui vẻ hát thánh ca mà trong lòng hân hoan lắm, chẳng thấy xấu hổ nữa.

Hai đứa con của con không đi lễ bao giờ, nhưng vừa rồi như có phép lạ.

Hè về quê, con trai 10 tuổi hôm nào cũng mong đến tối để được đi dâng hoa kính Đức Mẹ. Cháu nói: *"Tối nay, ông bà đọc kinh xin Chúa cho gia đình cháu được bình an nhé!"*

Cháu bị bệnh ở tai, lúc khám bác sĩ có nói những câu hơi trầm trọng, con thấy cháu đứng dậy ra ngoài. Lúc về, con hỏi thì cháu nói: *"Con ra ngoài làm dấu Thánh Giá cầu xin Chúa, rồi cái gì đến sẽ đến!"*

Con gái con 6 tuổi, cứ mỗi lần đi học về qua nhà thờ là đòi mua ảnh Đức Mẹ về để trong nhà, lúc vào mua thì cháu chọn đúng ảnh Lòng Thương Xót Chúa.

Bây giờ cứ 3 giờ chiều là con đọc kinh, điều mà trước đây chưa bao giờ con làm. Ngày nào không đọc kinh,

con thấy thiếu vắng lắm. Cứ rảnh là con mang chuỗi hạt Lòng Thương Xót Chúa đeo ở tay ra ngắm.

Con nghiệm ra tin vào Chúa là điều thật tuyệt vời, những ơn Chúa ban hằng ngày mà con không nhận ra.

Cầu xin Chúa ban cho cha nhiều sức khỏe để đồng hành cùng chúng con trong niềm tín thác vào Chúa. Xin Chúa dùng quyền năng của Chúa thể hiện qua cha mà giúp chúng con củng cố niềm tin còn mỏng manh, nguội lạnh.

Mọi lo âu, gánh nặng trên vai con, mọi sự con dâng hết cho Chúa. Chúa sẽ không bao giờ trách phạt con.

Con khao khát được đến với Giáo Điểm Tin Mừng - Lòng Thương Xót Chúa.

Con vui mừng và hân hoan nghĩ rằng được là con cái Chúa là điều thật tuyệt vời.

Con làm chính quyền tại một quận của Hà Nội. Trước đây con ngại ngùng và xấu hổ khi nói mình theo đạo, sợ bị trù dập, nhưng bây giờ con chẳng ngại gì nữa. Con dám tuyên xưng Đức Tin của mình, không làm việc này con làm việc khác. Có Chúa bên con, cuộc đời con do Chúa định liệu.

Bây giờ con thắm thía lắm rồi. Con đến với Lòng Thương Xót Chúa quá muộn, nhưng thà muộn còn hơn không. Trước đây, tay và cổ con đeo lắc vàng rỗng rỗng, nhưng giờ con tháo hết mà chỉ đeo chuỗi hạt LTXC. Trước khi ra khỏi nhà con chỉ nói với Chúa là con xin phó thác mọi sự trong tay Chúa.

Con mong cha có nhiều sức khỏe để nâng đỡ những người lầm lạc như con. Chưa khi nào con thấy tâm hồn con thanh thoi như bây giờ.

Jesus. I trust in you.
thuy.ubndphuongtrungtu@gmail.com

*Vườn thơ giáo điểm

LỜI MẸ DẶN CON

Hãy ngược nhìn lên cao
Để thấy mình còn thấp
Hãy nhìn xuống dưới thấp
Để thấy mình chưa cao

Hãy nên biết tự hào
Khi mình đang phía trước
Hãy nhanh chân tiến bước
Khi mình ở phía sau

Hãy thông cảm nỗi đau
Với người đang òa khóc
Hãy cùng chia cực nhọc
Với người gặp khó khăn

Hãy biết cách ăn năn
Nếu mình làm ra tội
Hãy biết xin tha lỗi
Nếu mình phạm điều sai

Hãy nghĩ về tương lai
Nhưng đừng quên quá khứ
Hãy bao dung tha thứ
Nhưng đừng quy lụy ai

Hãy vươn đến ngày mai
Nhưng đừng buông hiện tại
Hãy kiên trì nhẫn nại
Nhưng đừng quá nhún nhường

Hãy dành một con đường
Nếu gặp điều bất trắc
Hãy đừng quá tự đắc
Nếu gặp được điều may

Hãy đừng quá mê say
Lúc đang cần phải tỉnh
Hãy đừng mất bình tĩnh
Lúc đang cần phải khôn

Hãy đừng vội bồn chồn
Khi việc cần phải chậm
Hãy đừng làm ra bận
Khi việc cần phải nhanh

Hãy thực sự chân thành
Với bạn bè đồng chí
Hãy bày tỏ thiện ý
Với mọi người xung quanh

Hãy đừng có tranh dành
Với anh em thân thiết
Hãy nhường nhịn hiểu biết
Với gia đình người thân

Hãy đừng quá phân vân
Trước con đường phải chọn
Hãy vui vẻ nhận đón
Một ngày mới đang sang

Hãy đừng quá bi quan
Một cánh cửa đã đóng
Hãy hy vọng trông ngóng
Nhiều cánh cửa mở ra

Hãy biết cách lánh xa
Những kẻ tham người xấu
Hãy biết cách chiến đấu
Với kẻ thù bản thân

Hãy tin lúc con cần
Ba mẹ luôn bên cạnh
Hãy tin vào mưa tạnh
Nắng lại hồng lên thôi

Hãy đừng để đơn côi
Trong cuộc đời rộng mở
Hãy đừng để cách trở
Mang nỗi buồn đi qua

Hãy nói lời khen ra
Với người cần phải nói
Hãy im lặng không nói
Những điều chỉ chê bai

Hãy thức đêm đông dài
Để biết đêm rất lạnh
Hãy nhìn người bên cạnh
Để hiểu được lòng nhau

Hãy đừng lại thật mau
Nếu tiến mà mình mất
Hãy lùi khi mất tất
Chẳng dùng dằng dây dưa

Hãy biết cách sửa chữa
Nếu mình làm điều sai
Hãy đừng đổ tại ai
Khi mình bị vấp ngã

Hãy đừng quá thất vọng
Khi thất bại trong đời
Hãy cố gắng mỉm cười
Khi chông gai trước mặt

Hãy đừng quá dè dặt
Nếu cần phải quyết ngay
Hãy đừng có chùn tay
Khi cần làm thật mạnh

Hãy biết trong bất hạnh
Có thể có điều hay
Hãy biết trong cái may
Có thể có điều rủi

Hãy đừng có hờn tủi
Nếu không đúng ý mình
Hãy đừng có duy tình
Nhiều việc cần ý chí

Hãy đừng có duy lý
Nhiều việc phải có tình
Hãy cứ là chính mình
Đừng bắt chước ai khác

Hãy đừng có lười nhác
Đời người ngắn ngủi thay
Hãy thức giấc dậy ngay
Thời gian không chờ đợi

Hãy đừng tham danh lợi
Chẳng mang lại điều chi
Hãy bỏ lại mà đi
Nghĩa tình hơn phú quý

Hãy đừng có phung phí
Sức khỏe và thời gian
Hãy biết đời gian nan
Nghị lực là cần thiết

Hãy sống có hiểu biết
Tâm hồn rộng mở hơn
Hãy học để lớn khôn
Tri thức như nước uống

Hãy đừng cúi đầu xuống
Sẽ chẳng ngẩng được lên
Hãy đừng quý với trên
Sẽ trở thành bé nhỏ

Hãy luôn luôn bày tỏ
Quan điểm sống ở đời
Hãy luôn luôn có lời
Hỏi những điều chưa hiểu

Hãy biết mình còn thiếu
Khiêm tốn học hỏi người
Hãy đừng sợ người cười
Chỉ sợ mình phải khóc

Hãy đừng hay trách móc
Người một tại mình hai
Hãy đừng có hại ai
Gieo gió thì gặp bão

Hãy đừng có hứa hão
Danh dự mới là vàng
Hãy đừng có thở than
Đời chỉ thêm buồn chán

Hãy nghĩ cho thật thoáng
Mọi việc cứ tùy duyên
Hãy buông bỏ vật tiền
Tâm sẽ càng thanh thản

Hãy đừng có buồn nản
Vạn vật là vô thường
Hãy đi hết con đường
Mới thấy được và mất

Lời tâm tình chân thật
Ba dặn lại cho con
Sống sau trước vuông tròn
Suy nghĩ và hành động.

*Kẻ Vô Danh
tại giáo điểm tin mừng*

*Chuyến đi thăm Cô Nhi Viên Bình Thuận
của tập thể Thiếu Nhi Giáo Điểm Tin Mừng 7/2018

HEO ĐẤT CHO EM

Mỗi người Việt Nam chúng ta đều tự hào là người con của đất Việt, một mảnh đất có nhiều truyền thống tốt đẹp và cao quý. Một trong những truyền thống tốt đẹp đó là truyền thống nhân ái. Bên cạnh những câu tục ngữ ca dao như: “Thương người như thể thương thân” Hoặc “Nhiều điều phũ phàng giá gương - người trong một nước phải thương nhau cùng” mà chúng ta vẫn thường nhắc nhở nhau “lá lành đùm lá rách”.

Nuôi heo đất giúp bạn gặp khó khăn đến trường là bài học thiết thực nhất về đạo đức, lối sống vì mọi người cho các em học sinh. Nó đã tạo sự chuyển biến tích cực trong nhận thức của học sinh. Các em sẽ không còn vô cảm trước những hoàn cảnh khó khăn trong cuộc sống; các em sẽ biết sống tiết kiệm hơn, không tiêu xài hoang phí; biết chia sẻ tình yêu thương, động viên và giúp đỡ các bạn kém may mắn vươn lên trong học tập với tinh thần “Lá lành đùm lá rách”. Chính các em là những thế hệ tiếp tục phát huy truyền thống nhân ái của dân tộc Việt Nam. Đã có rất nhiều các nhà hảo tâm - những chiếc lá lành - đang dang rộng vòng tay để giúp đỡ những mảnh đời cơ nhỡ, những trẻ khuyết tật mồ côi, những học sinh có hoàn cảnh khó khăn... với mong muốn làm vơi bớt những thiệt thòi mà các em đang phải gánh chịu.

Nữ Tu Anna Nguyễn Thị Hương, thuộc Dòng Nữ Lasan tâm sự : Từ ngày con nhận bài sai của nhà dòng về phục vụ tại Giáo Điểm Tin Mừng, Nhà Bè, cách đây hơn một năm, con cảm thấy rất lo lắng. Lo vì nhìn thấy một khối công việc mình sắp đảm nhận, lo vì không biết con phải làm thế nào cho chu toàn bốn phận mà nhà dòng trao cho con tại nơi này. Quả thật, khi con tiếp nhận công việc thì nỗi lo lắng của con đã biến thành hiện thực, hàng ngày con lo không biết phải mở sách lễ ra sao? Phải dọn lễ như thế nào? Nhất là khi con tiếp nhận công tác chăm sóc các em thiếu nhi, con cũng không biết phải làm sao?... cứ nghĩ tới thôi là con cảm thấy không biết phải làm thế nào? Nhưng qua những bài giảng trong thánh lễ hàng ngày của cha, qua những nụ cười rạng rỡ và những giọt nước mắt trầm lắng của những chứng nhân. Chứng tỏ cho con thấy rằng con đang được sống trong biển thương xót của Chúa, mà dấu rằng là một tu sĩ mà con chưa nhận ra. Đặc biệt hơn khi về Giáo Điểm Tin Mừng con được tham gia những chuyến công tác bác ái, được len lỏi đến vùng sâu vùng xa, được tiếp xúc với bao mảnh đời bất hạnh đang hiện diện ngay bên mình.

Trong những chuyến công tác, có những lúc con được tiếp xúc với những người mà dường như chưa một lần được thấy ánh sáng mặt trời. Có những chuyến con lại được thấy những người muốn đi mà chẳng có đôi chân, muốn làm mà chẳng có đôi tay. Có những lần con lại gặp được những ánh mắt ngơ ngác hồn nhiên của những em học sinh đang vui mừng khi nhận được những cuốn tập và những cây viết từ nhóm thiện nguyện Tín Thác. Đặc biệt chuyến công tác tại tỉnh Long An trong tháng 6/2018 vừa qua cho con cái cảm giác đi đò trên sông nước. Đó là một cảm giác hạnh phúc nhưng cũng là chuyến công tác để lại cho con nhiều

dấu ấn. Khi bước lên khỏi con đò nhỏ, rời dòng sông êm ả con bắt gặp ngay một ông cụ khoảng 70 tuổi trong dáng vẻ gầy gò, liêu xiêu, chân run run muốn bước ra để đón chúng con nhưng cũng không bước ra được. Ông sống trong ngôi nhà lá rách nát. Ngôi trong nhà thấy ánh nắng chói vào đầu, con nhìn lên mái chỉ có mấy tàu lá dừa thưa thớt. Con hỏi: “Ông ơi! Mái nhà như thế kia mà ông ngủ ở đâu?” Ông cụ nói: “Nắng thì không sao, còn mưa phải nằm trong một góc kia con à!” Khi hỏi thăm về gia đình, ông cho biết ông bị bệnh từ nhỏ nên không có gia đình, giờ sống với một người em gái.

Xuôi theo dòng nước, con nhìn thấy một con người suốt 40 năm chỉ nằm trên giường, với đôi chân, đôi tay co quắp vì chứng sốt bại liệt từ nhỏ, ba mẹ cũng đã được Chúa gọi về, ở với người chị gái. Khi chúng con đến thăm tặng quà, người chị run run đón nhận với hai hàng lệ tuôn rơi. Tất cả những hình ảnh đó đã tiếp thêm nguồn nghị lực cho con sống và phục vụ, và đặc biệt cho con cảm nghiệm sâu hơn ân tình thương xót mà Thiên Chúa dành cho con.

Quay về với Giáo Điểm Tin Mừng, với các em thiếu nhi con đang có trách nhiệm. Qua tìm hiểu, tiếp xúc với các em, con thấy các em nơi đây hạnh phúc vì đa số các em đều có một mái

ấm gia đình, được đến trường, đặc biệt các em nhận sự quan tâm từ cha và của mọi người. Nhưng làm thế nào để các em cảm nghiệm được niềm vui và hạnh phúc đó? Đây là một vấn đề con quan tâm, bởi chỉ khi cảm nhận được tình Chúa

yêu thương nơi bản thân và nơi cuộc sống của mình, thì các em mới có thể chuyển tải được tình Chúa và tình người cho những người xung quanh. Sứ điệp các em cần chuyển tải cho anh chị em chính là dung mạo của một Thiên Chúa giàu lòng thương xót và yêu thương con người. Một khi cảm nhận rõ nét tình yêu của Thiên Chúa nơi chính mình, các em sẽ dễ dàng cho đi và phục vụ. Chính vì thao thức đó mà chúng con đã có một chương trình bác ái xã hội kết hợp với dã ngoại cho các em. Với mục đích để cho các em thấy tận mắt những con người đang sống không cha không mẹ, những đứa trẻ mà đáng lẽ bây giờ phải được nằm trong vòng tay êm ấm của người mẹ và nâng đỡ của người cha, nhưng các em đã không được hạnh phúc đó. Để các em phần nào đó trân trọng mái ấm gia đình, trân trọng tình yêu của cha mẹ đang dành cho các em, và sống ngoan hơn. Có thể nói đây là bài học thiết thực nhất mà các em có thể học được, sau những bài học ở trường lớp. Con rất vui, khi thấy các em tham gia ngày công tác rất hăng hái, nhiệt tình. Đặc biệt là em nào cũng có được những bài học bổ ích trong chuyến công tác này. Sau đây là những cảm nhận của các em:

"Hôm nay quả là một ngày thật tuyệt vời đối với con, chuyến đi này đã giúp con mở mang kiến thức và học hỏi nhiều điều hơn về cuộc sống. Nhất là cho con được biết xung quanh con còn có những em nhỏ thiếu vắng tình thương của cha mẹ. Con cảm thấy mình thật may mắn hơn các bạn nhỏ ấy rất nhiều. Mặc dù thiếu vắng tình thương nhưng các em ấy được các Souer đưa vào cô nhi viện và các em ấy rất ngoan ngoãn lễ phép. Qua chuyến đi này con học hỏi được nhiều điều của cuộc sống bên ngoài. Con xin cảm

ơn cha, quý souer, quý thầy và các bậc phụ huynh đã tạo điều kiện cho chúng con có chuyến công tác này. Con mong muốn năm sau chúng con lại có một chuyến đi bổ ích như thế này nữa."

Maria Trịnh Thị Thùy Trang

"Hôm nay con rất vui vì được đi chơi. Từ 3 giờ sáng con đã được cha chúc lành để chúng con lên đường. Điềm đầu tiên chúng con dừng chân là mái ấm của các em mồ côi cha mẹ. Chúng đã trao những phần quà cho các em ấy. Đặc biệt là chúng con đã đập những con heo của các bạn thiếu nhi trên mọi miền đất nước, và những con heo do chính bàn tay của các em thiếu nhi giáo Điểm Tin Mừng nuôi được để trao tặng cho các em. Lúc trao quà ai cũng thấy rất vui.

Sau khi trao quà, chúng con đến bãi biển tỉnh Bình Thuận. Ở đây chúng con được vui chơi thỏa thích với những trò chơi dân gian bổ ích.

Đến lúc phải trở về, chúng con vẫn còn lưu luyến nơi này. Chắc sẽ nhớ lắm, nhớ những ánh mắt ngơ ngác của các em ở cô nhi viện, nhớ màu biển xanh bao la của đất trời, nhớ từng nụ cười của bạn bè... Đặc biệt con nhớ và ghi sâu tình yêu mà ba mẹ đã dành cho chúng con, mà các em ở cô nhi viện thì không được may mắn như vậy, các em ấy thiếu vắng tình yêu thương của cha mẹ, bị cha mẹ bỏ rơi. Sau chuyến đi này con mong được đến các nơi khác để loan báo Lòng Chúa Thương Xót cho những người chưa biết đến Chúa."

Têrêsa Ngô Thị Gia Hân

"Con rất vui khi được trao những món quà cho các em, nhưng con còn vui hơn nữa là hôm nay con học được

một bài học là biết cho đi. Nhưng con cũng cảm thấy có lỗi với Chúa, vì Chúa đã ban cho con có một mái ấm gia đình nhưng con đã không ngoan, lúc nào cũng làm buồn lòng ba mẹ và Chúa. Con hối hận lắm. Vì vậy sau chuyến đi này con hứa sẽ ngoan hơn, vâng lời cha mẹ hơn.

Sau khi trao quà con được đi tắm biển, được vui chơi, được kết thân với các bạn. Thế là kết thúc một chuyến dã ngoại trong bình an của Chúa. Con ước gì sẽ được quay lại nơi này trong một thời gian gần nhất. Con xin tạ ơn Chúa, cảm ơn cha, quý souer, quý thầy ... đã chăm sóc, tạo điều kiện cho chúng con có chuyến đi này."

Maria Nguyễn Hồng Ngân

...Và còn rất nhiều những tâm tình khác nữa của các em đã viết lên sau chuyến công tác. Nhưng cùng chung một tâm tình là: chúng con tạ ơn Chúa, đã cho chúng con có một mái ấm gia đình và còn may mắn hơn các bạn nhiều.

Còn riêng con mà nói, khi đến mái ấm này con cảm thấy rất vui, vui vì những em bé bị bỏ rơi vẫn còn có những vòng tay quảng đại ôm ấp để các em có chỗ sưởi ấm tình người. Nhưng con cũng thấy buồn vì nhìn những em này con chợt nhớ ra lời của một bài hát mà ai hát lên cũng thấy xé lòng "Tại sao sinh em trong cuộc đời? Mà sao không cho em tình người? Tại sao em lang thang lạc loài? Em nào có tội gì đâu! Tuổi thơ em không một mái nhà. Tuổi thơ em không được đến trường. Tuổi thơ em bơ vơ đầu đường... Cha ơi, cha ở đâu? Mẹ ơi, mẹ ở đâu?" Hay một bài hát khác lại có những câu: "Đường đời còn nhiều chông gai, ta còn đi mãi, đến cuối đất trời, cho hết kiếp người, thân phận mồ côi, à ơi, ơi à, ơi à, à ơi...!" Những lời bài hát này cứ văng vẳng bên tai, nửa như đang than trách, nửa như đang âm thầm kêu gọi những người cha người mẹ giờ này đang ở

đâu mà bỏ chúng con, lại thêm một thân phận nữa lạc loài, đơn độc.

“Mồ côi”! hai từ nghe thật đơn giản, nhưng quá đỗi lạnh cho những ai đang mang trong mình cái thân phận khốn khổ bất hạnh này. Một tác giả tên Chân Thánh Hiệp đã có một bài cảm nghiệm về những thân phận bất hạnh này: *“Con người chúng ta, ai cũng cần phải thở để sống, cần ăn uống để khỏe mạnh, và cần yêu thương để biết cảm xúc, biết hạnh phúc. Những hạnh phúc đầu đời bắt nguồn từ tình yêu thương, chăm sóc của cha mẹ. Để từ đó yêu thương được gieo trồng và hạnh phúc được nâng niu. Ấy thế mà có những mảnh đời, vừa mới sinh ra đã mang trong mình cái thân phận bạc bẽo này. Chưa từng được ấm lòng, chưa từng được chút hơi ấm mặn nồng từ đôi bàn tay cha, nụ hôn ngọt ngào từ đôi môi của mẹ”*

Tình cha nghĩa mẹ, như hai con đò đưa chúng con bước vào đời, thế nhưng nhìn lại thực tế trong cuộc sống hôm nay vẫn có những con người thiếu hai con đò ấy. Đây là một dấu chấm hỏi cho các bậc làm cha làm mẹ khi đang tâm bỏ đứa con của mình. Ước gì một ngày nào đó hai chữ “mồ côi” không còn và các em có thể hát lên *“ba là cây nến vàng, mẹ là cây nến xanh, con là cây nến hồng, ba ngọn nến lung linh thấp sáng một gia đình”*.

Nt Anna Nguyễn thị Hường
Giáo Điểm Tin Mừng, Nhà Bè

*Chuyên kể nơi Giáo Điểm

XIN ĐỪNG BỎ CON CHÚA ƠI !

*“Chiên lạc như con, muốn quay về để làm một người tốt.
Nhưng tại sao người đời lại không cho...?”*

Lạy Chúa Giêsu. Con là kẻ có tội. Đôi bàn tay của con đã nhuốm đầy máu sau bao nhiêu năm tháng con bỏ Chúa để chạy theo những đam mê và vòng xoáy của cuộc đời. Đâm thuê, chém mướn, cho vay nặng lãi, tụ tập đua xe, phá phách, hút chích... không tội gì mà con không phạm. Rồi con được dân giang hồ tôn lên làm "đại ca"! Ngày đó con tự hào về các thành tích mà người ta gọi là "đại ca" ấy lắm... Con đã bán linh hồn mình cho Satan, không biết Chúa là ai mặc dù con là kẻ có đạo. Lúc đó con thấy mình như một ông vua con: "Nói có người nghe. Đe có người sợ, và nợ thì không ai dám đòi!" Giờ nghĩ lại, con thấy đó chỉ là giấc mơ điên rồ, mà những kẻ điên rồ như con lại tự hào về giấc mơ điên rồ ấy. Để rồi cái giấc mơ điên rồ ấy đã bị đập tan tành trong một ngày con tụ tập bạn bè bay lắc trong quán bar.

Cái giá mà con phải trả cho cái giấc mơ ấy là những năm tháng bóc lột trong tù, lao động khổ sai, làm nhiều, ăn đói, nơi rừng thiêng nước độc của tỉnh Lâm Đồng. Lúc đó con mới cảm nhận được cái quý giá của tự do là như thế nào. Thế nhưng con vẫn quên Chúa. Vẫn chưa biết Chúa là ai.

Năm tháng trong tù dần trôi đi. Cũng gần đến ngày con hết án. Con vẫn nhớ hôm đó còn mấy ngày nữa là được lệnh tha, nên con không phải đi làm. Rảnh rồi, con lên thư viện mini của trại giam tìm sách đọc cho đỡ buồn. Không hiểu sao, con bỗng nhìn thấy cuốn sách nhỏ có in hình Chúa Giêsu. Con cầm lên coi, rất ngạc nhiên, sao trong trại giam lại có cuốn

sách này. Cuốn sách ấy tên là **"Tâm Thư Lòng Nhân Hậu Của Cha"** nói về Lòng Chúa Thương Xót, ghi người biên soạn là linh mục Giuse Trần Đình Long. Lúc đó con mới sực nhớ là biết bao năm con đã không đến nhà thờ.

Đọc xong cuốn sách nhỏ đó,
ngay đêm đó con đã biết đọc kinh.

Con ra tù vào tháng 3. Con nhớ khi đó là Mùa Chay. Hôm đó là Thứ Tư Lễ Tro. Con đến nhà thờ, và thấy mình rất xa lạ. Nhiều người nhìn con bằng ánh mắt không thiện cảm. Khi đi lên chịu tro, con nghe có người sau lưng con xầm xì: *"Trời! Cái thằng này tù tội về mà cũng lên xúc tro sao?"* Con biết lúc đó Chúa giữ chân con, chứ không với bản tính của một thằng có máu lạnh như con, khi người khác nói kiểu đó, con đã quay lại ăn thua đủ với nó rồi. Con đã không làm vậy. Chỉ thấy buồn...

Chịu tro xong, nước mắt rơi xuống, con ra về ngay. Những ngày sau đó, khi đi lễ, con chỉ dám đi trễ, và tìm một chỗ ngồi khuất nhất để tránh những cặp mắt nhìn mình. Lúc đó con buồn lắm, tự hỏi: "người từng làm đường lạc lối như mình, sao người ta không muốn mình đến nhà thờ?" ...rồi con bỏ vào Sài Gòn.

Ở nơi xa lạ này, không có nhiều người biết con, nên đi lễ con đỡ ngại hơn. Rồi con nghe nhiều người nói đến cha Long ở Nhà Bè. Một ngày kia, con tìm đến Giáo Điểm Tin Mừng. Lúc tới đó, con thấy rất đông người, và tình cờ hôm đó con nghe được bài hát : *"Lạy Chúa Giêsu, con tin tưởng nơi Chúa. Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa. Vì ngoài Lòng Chúa Xót Thương, không còn nguồn hy vọng nào..."* Lời bài hát như xoáy từng câu từng chữ vào tâm trí con. Rồi con đã khóc như một đứa trẻ. Từ đó con đã biết lần hạt Mân Côi, lần chuỗi Lòng Chúa Thương Xót.

Thời gian đó, con thấy yêu đời và tâm rất thanh tịnh. Rồi con chia sẻ những hình ảnh của Chúa và Mẹ Maria lên

trang cá nhân của con. Lúc đó con chỉ nghĩ đơn giản là tại sao những hình ảnh của Chúa và Mẹ, mình lại không lên chia sẻ. Nhưng rồi con lại bị xúc phạm. Vì facebook con có nhiều bạn bè biết con. Họ nói con giả tạo, dùng hình ảnh Chúa để câu like, chứ người như con mà đạo nghĩa gì. Mới đây nhất con nhận được tin nhắn của bạn gái cũ con: *“Cái loại người đã từng vào tù ra khám như mày, tốt nhất đừng nên đến nhà thờ và đọc kinh làm gì vì sẽ chẳng được ơn ích gì đâu?”*

Tim con lúc đó như nghẹt thở, con tự hỏi: *"Nợ xã hội, nợ nhà nước, con đã trả xong. Nợ gia đình giờ con đang trả. Chỉ còn nợ tình cảm, người ta không cho cơ hội để trả nữa, vì nói con không xứng đáng!!!"*

Giờ con một lòng muốn hướng về Chúa, sao nhiều người cứ nói con vậy. Không lẽ chiêm lạc như con không được quyền quay về hay sao?

Hôm nay con viết những tâm tư suy nghĩ của con, xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con. Những ai không cầu nguyện cho con cũng được, nhưng xin đừng phê phán chửi rủa con. Xin cho con cơ hội làm lại cuộc đời. Xin thương xót con!

Lạy Chúa Giêsu. Con là kẻ có tội, nhưng con vẫn muốn tín thác vào Chúa. Một kẻ hèn mọn như con, không dám xin Chúa ơn gì lớn lao. Con chỉ cầu xin những lúc con yếu đuối nhất, xin Chúa Thánh Thần hãy ngự trị trong tâm trí con để con có sức mạnh đứng dậy. Con không muốn bán linh hồn mình cho ma quỷ lần nữa. Con không muốn Chúa Cha phải đau xót vì người đã ban Con Một của mình xuống thế gian là Đức Giêsu để chịu chết cho con, kẻ tội lỗi ngập đầu, phải phí đi cách vô ích nữa đâu.

*"Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô.
Xin Cha thương xót chúng con và toàn thể giới"*

Ketoido.jd
Nhà Bè, tháng tám - haikhông18

*Chứng Nhân LTX tại hải ngoại

LÊN TRỜI CÙNG MẸ LÒNG THƯƠNG XÓT

1- Con là Maria Teresa Mai Nguyễn, hiện đang sống Mỹ.

Con xin làm chứng cho Chúa.

Vào ngày 24/12/2017 gia đình nhà con có gặp một sự cố về tai nạn xe hơi. Lúc đó là 5h sáng vào mùa đông ở Mỹ, đường rất trơn đầy tuyết nên bánh xe bị trượt và xe con lao từ bên phải sang bên trái. Lúc đó con nghĩ gia đình con chắc chắn sẽ chết hết vì xe lao thẳng xuống phía trước là cây cột đèn rất lớn. Nhờ ơn Chúa và Mẹ nên gia đình con không bị gì cả, xe cũng không bị gì hết và xe con lại nằm kế bên cây cột đèn. Tạ ơn Chúa!

Qua sự cố đó gia đình con mới biết đến Lòng Chúa Thương Xót, qua một lần mẹ con có vào Facebook và thấy cha làm lễ, từ đó gia đình con mới biết đến cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót ở Giáo Điểm Tin Mừng.

Cũng từ đó, gia đình con mới biết được nhiều hơn về Tin Mừng của Chúa qua lời nói, bài giảng của cha. Giọng cha rất hay, bài giảng của cha rất dễ hiểu và nghe được rất nhiều lời chứng.

Gia đình con cũng nhấn tin xin cha và cộng đoàn cầu nguyện và đã được ơn chữa lành:

- Anh con bị bệnh vẩy nến đã hơn 10 năm, chạy chữa rất nhiều nơi từ lúc ở Việt Nam cho tới khi qua Mỹ cũng vẫn không hết, nhưng nhờ vào LCTX nay đã hết .

- Bà ngoại con bị ho kinh niên hơn 20 năm, và bị đau khớp đầu gối nhờ ơn Chúa nên cũng đã hết.

- Ba con bị tiểu đường và máu nhiễm mỡ nay đã hết 70% .

- Mẹ con bị mất ngủ lâu năm nay cũng đã hết bệnh.

Con rất ước ao được về đến với Giáo Điểm Tin Mừng làm chứng cho Chúa, nhưng hiện tại con không về được, nên con viết thư này để làm chứng cho Chúa.

Mai Nguyen

catherinenguyen1609@gmail.com

**2- Hôm nay con viết thư này gửi cha
như những cánh hoa nhỏ mọn
cả gia đình con hiệp cùng Cộng Đoàn**

Giáo Điểm Tin Mừng, dâng lên Đức Mẹ Maria.

Chị Huê tặng gia đình con chiếc máy 365 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót. Hai ngày sau khi có máy, con gửi về VN cho ba má và chị hai con. Chồng con copy lại bài giảng để con trai nghe tại Mỹ. Kể từ ngày đó chúng con say mê Lòng Chúa Thương Xót. Chồng con mở bài giảng Lòng Chúa Thương Xót trực tiếp mỗi ngày vào sáng sớm. Con trai con nằm im trong phòng cũng lắng nghe. Con trai con bị tự kỷ, nhưng say mê nghe cha giảng. Cháu nói với con: "Má ơi! cha Long giảng hay quá!" Con vừa làm việc vừa lắng nghe. Khi vừa hết bài giảng, con liền copy link và gửi email bài giảng cho tất cả anh chị em, cho nhiều người thân

quen. Và con cầu nguyện, để qua họ, Lòng Chúa Thương Xót được nhiều người biết.

Bà sui gia của ba má con sống tại Vĩnh Long, không có đạo, nhưng trong tháng 5 bà đã lên ở Sài Gòn để được nhiều lần đi đến Giáo Điểm Tin Mừng. Bà vui lắm từ ngày biết đến Lòng Chúa Thương Xót, và đại gia đình rất đông của bà bây giờ cũng được biết đến Chúa.

Chị hai con và em dâu út được Chúa cho lên làm chứng tại Giáo Điểm Tin Mừng. Chị con được ơn hết cảm râm. Ôn này của chị con thật trọng đại biết bao. Tuổi già của ba má con được thanh thản, không buồn khổ vì sự cảm râm quá mức của chị con. Em con cũng nhờ vậy mà vui vẻ công khai niềm tin yêu Chúa. Nếu không có Lòng Chúa Thương Xót, gia đình con bên Việt Nam không thể sống bình an hạnh phúc như hiện nay.

Chúa rất thương xót má con. Má con là tân tòng, nhưng sống đức tin tuyệt vời và nhẫn nhục không sao tả xiết. Sự nhẫn nhục, nhẫn nại của má con đã giúp cho đại gia đình con không tan vỡ, để đến bây giờ khi má con được 85 tuổi thì toàn bộ 8 anh chị em chúng con được ơn nhận biết Lòng Chúa Thương Xót.

Con rất vui được kể về Đức Mẹ. Đức Mẹ yêu thương gìn giữ để con không rời xa Chúa.

Cách đây 7 năm, má con nằm liệt giường, thở hắt, không nói được nữa, không ngủ được, con phone về VN xin mọi người chạy đến Đức Mẹ cầu nguyện, hôm đó là ngày 15/8. Đức Mẹ nhận lời, một chị chuyên gia về dinh dưỡng tại Mỹ đã hướng dẫn con rông rãi trong 2 năm trời để cứu má con thoát chết. Hai người bạn bác sĩ thân của con đến thăm má con đều phải lặng lẽ công nhận Ôn Chúa, vì má con bỏ hẳn được 7 loại thuốc tây, những loại nếu không

uống trong vài ngày thì chắc chắn chết vì tắc mạch máu, tiểu đường, cao huyết áp, ung thư tuyến giáp.

Hai tháng gần đây, trước khi trời tối con vào phòng con trai con, quỳ gối đọc Kinh Mân Côi để xin Đức Mẹ gìn giữ, và đêm nào con trai con cũng được ngủ bình an. Con trai con không chịu đánh răng cả năm trời nay, con đợi con trai ngủ rồi lấy gạc, nhúng vào chén nước muối chà răng cho con trai. Trước đây thì khó lắm, có hôm không làm được, nhưng 2 tháng nay con Xin Đức Mẹ giúp con, và con chà răng cho con trai rất dễ dàng. Đêm nào con cũng được niềm vui bình an, cúi đầu tạ ơn vì cảm nhận được Trái Tim Yêu Thương của Đức Mẹ, như người mẹ đang chăm sóc con.

Gian khổ càng nhiều thì ơn Yêu Mến Chúa nơi chúng con càng thêm sâu đậm. Mặc dù có thoáng qua những lúc dường như không còn sức để chịu nổi gian khổ, thì ngay sau đó chúng con lại được bình an vì chỉ còn biết trông cậy nơi Lòng Chúa Thương Xót.

Vì yêu mến Lòng Chúa Thương Xót nên con đã say mê đọc Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa. Lòng con muốn thêm hy sinh để cầu nguyện cho cha, cho nhiều người, nhưng sức con thì không muốn. Con đọc truyện Một Tâm Hồn, con yêu thích câu nói của Thánh Têrêsa: "Bây giờ xin Chúa nghỉ ngơi, đến lượt tôi đi giao chinh, đến lượt tôi đi vác Thánh Giá". Ngày nào nhiều thử thách là ngày Lễ Trọng.

Nguyện xin Danh Chúa được tỏa sáng, ý Chúa được thể hiện.

*Maria Thi Nguyễn, Phêrô Như Bùi,
và Stêphano Khả Hiền chinhu@gmail.com*

**3- Con tên là Anna Kim Duyên Nguyễn,
và chồng con là Anre Nguyễn Ngọc Hoàng.**

Hiện giờ vợ chồng con đang sống tại Mỹ, chúng con đều là đạo Công Giáo. Con được nghe về cha rất nhiều, từ gia đình và bạn bè, riêng bản thân con luôn tin tưởng vào Lòng Thương Xót Chúa. Hôm nay con có một khăn cầu tới cha! Chuyện là con có 2 bé gái, và hiện giờ con đang mang thai bé thứ 3. Tuần rồi con được bác sĩ chẩn đoán là con của con có nguy cơ bị bệnh Down, nhưng vẫn chưa chính xác 100%. Vài ngày tới con sẽ làm thêm 1 xét nghiệm đặc biệt, và là xét nghiệm cuối cùng để biết chính xác. Vợ chồng con rất buồn, bản thân con khóc rất nhiều, chuyện đó là ngoài sức chịu đựng của con. Vì vậy con chỉ biết chạy đến Chúa và xin cha cầu nguyện cho thai nhi của con được bình an khỏe mạnh. Xin cha hãy giúp con với cha ơi!

Con có tin mừng muốn báo cho cha biết là thứ ba vừa rồi con đã đi siêu âm và làm xét nghiệm. Ngày hôm qua bác sĩ đã cho con biết con của con không bị bệnh Down. Con xin tạ ơn Chúa. Cảm ơn cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho con và con của con!

Cách đây ba tuần con đi thử máu và bác sĩ cho biết con của con có thể bị bệnh Down. Lúc đó con rất buồn và đau khổ. Con đã khóc rất nhiều. Con biết đến cha qua bạn bè và gia đình, cho nên con đã email cho cha xin lời cầu nguyện. Sau đó con đã đi làm lại một xét nghiệm đặc biệt và xét nghiệm cuối cùng và người ta đã cho con biết em bé của con hoàn toàn khỏe mạnh.

Con lúc nào cũng muốn được về Việt Nam để làm chứng Lòng Chúa Thương Xót. Chắc chắn con sẽ làm chứng nếu có cơ hội về Việt Nam.

*Kim Duyên + Ngọc Hoàng
nhkdnnguyen@yahoo.com*

4- Con là Hằng đang sống bên Mỹ.

Một năm trôi qua con mới có thời gian để email hỏi thăm sức của cha cũng như cộng đoàn Giáo Điểm Tin Mừng.

Một năm trôi qua gia đình con có nhiều biến cố xảy ra, bây giờ mới tạm ổn định và được về lại ngôi nhà thân yêu của chúng con. Bên Mỹ vào tháng 8/2017 ở khu vực Texas có cơn bão Harvey làm một số nơi trên diện rộng của tiểu bang Texas bị ngập lụt hoàn toàn, trong đó có thành phố con ở cách Houston 1:30 phút chạy xe. Tụi con được những người tình nguyện đem canô chở ra khỏi nhà. Nhà ba mẹ chồng con, nhà hai chị chồng của con, cả 4 căn nhà ở gần nhau nên đều bị lụt hết.

Sau đó chúng con phải tá túc nhà em chồng một thời gian dài để đợi nhà sửa chữa thiệt hại sau cơn lụt đó, mà thợ thì lúc đó hiếm ới là hiếm vì nhà ai cũng bị ngập, phải đợi chờ từng ngày, từng tháng để có thợ đến làm nhà. Bây giờ tụi con mới được trở về căn nhà thân yêu của chúng con được 2 tháng.

Hôm nay con muốn báo một tin mừng đến cho cha biết là con đã có thai được 5 tháng rồi. Vào tháng 2 năm 2017, con gọi điện về xin cha và cộng đoàn hiệp ý cầu nguyện cho con có thai, vì chúng con hiếm muộn 6 năm.

Tạ ơn Chúa, cuối tháng 2 năm 2018 con phát hiện mình có thai. Cả 2 vợ chồng con không ngờ, vì lâu rồi không có thai, tự nhiên giờ có, hơi ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ khôn xiết.

Con cảm ơn cha, nhờ lời cầu nguyện của cha mà hôm nay con đã có một sinh linh bé nhỏ sắp chào đời. Con cũng không quên đọc kinh cầu nguyện cảm tạ ơn trên đã ban cho con đặc ơn to lớn này.

Mẹ chồng của con rất thích nghe những bài giảng của cha. Tối nào ba mẹ con cũng nghe. Ba mẹ chồng con hay mở youtube lên để nghe cha giảng mỗi ngày đó cha.

Xin Chúa ban cho cha và cộng đoàn được nhiều sức khỏe, bình an và mọi sự may lành.

Hằng Nguyễn
nguyen1980vt@yahoo.com

**5- Con là Anna Thanh Thủy,
chồng con là Gioakim Vũ Đình Tâm.**

Chúng con đang ở bên Mỹ. Con xin tạ ơn Chúa, qua lời bầu cử của Mẹ Maria, cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho chồng con được khỏi bệnh sạn túi mật.

Thật là kỳ diệu. Nhờ ơn chúa chồng con đã chịu đựng được con đau sạn mật mà nhiều người đã bỏ cuộc để chọn cách giải phẫu.

Chồng con bây giờ khỏe hơn trước khi bị sạn mật. Chúa đã cắt đi nhiều căn bệnh khác liên quan đến sức khỏe của chồng con, đặc biệt nhất là căn bệnh khô khan nguội lạnh đối với Chúa. Tạ ơn Chúa bây giờ gia đình con rất bình an.

Con cũng xin tạ ơn Chúa và cảm ơn cha đã cầu nguyện cho bé Zachary, con của người bạn của con. Bác sĩ đã không tìm ra bệnh để chữa cho bé khoảng gần 3 tuần. Chúa đã chữa lành cho bé Zachary sau khi mẹ của bé là Stacy Kim đã email cha và cha đã trả lời ngay lập tức. Cha biết không, sau khi mẹ Zachary nhận được email của cha trả lời, lập tức Zachary đã tỉnh dậy muốn ăn và được xuất viện 2-3 hôm sau. Con rất ngạc nhiên khi thấy Zachary đi học trở lại bình thường sau mấy ngày mẹ Zachary nhắn tin cho cha. Bây giờ Zachary rất khỏe mạnh, không phải ra vào bệnh viện nữa.

Chúng con xin tạ ơn Chúa. Từ nay cho đến hết cuộc đời này chúng con sẽ mãi mãi tín thác vào Chúa.

Xin Chúa chúc lành cho cha và cộng đoàn.

*Anna Thủy và Gioankim Tâm
thuytv73@gmail.com*

*Hạt giống lòng thương xót

LÁ THƯ GỬI MẸ LÒNG THƯƠNG XỐT

Con là Maria Lê Thị Ngọc Huyền, đang ở giáo xứ La Vang, Houston, Texas, Hoa Kỳ. Con là tân tòng, trở lại với Chúa 11 năm, nhưng con nhận được rất nhiều ơn Chúa ban.

Ơn lớn nhất trong cuộc đời của con là Chúa ban con ơn Đức Tin. Chúa hoán đổi cuộc đời tội lỗi của con. Con mê tín, coi phong thủy, bói toán, cúng bái thầy bùa... con còn dẫn cả chồng con phạm tội.

Cho đến một ngày con được một người chia sẻ cho con bài giảng của cha trên facebook. Từ đó mỗi ngày con đều coi bài giảng của cha. Từ những lời giảng của cha và các nhân chứng sống, con đã biết tin thác vào Lòng Thương Xót của Chúa. Con tìm được sự bình an và nguồn sức mạnh từ Chúa mà không ai có thể cho con được, chỉ có Chúa. Con hiểu được và cảm nhận được "có Chúa là có tất cả". Con biết yêu Chúa hơn, con nhận ra tội lỗi của mình. Nhờ cha giảng dạy, con biết siêng năng đến toà giải tội để được Chúa thương xót, ban ơn tha thứ cho con. Con rất được Chúa thương. Con biết rằng tất cả mọi việc xảy ra là Thánh Ý của Chúa. Ngài cho con biết cha. Ngài dùng cha để dạy con biết Lời Chúa.

Lúc trước con chỉ đọc 10 kinh Kính Mừng, đi lễ cho có lệ thôi. Nhưng từ khi nghe cha giảng, mỗi sáng con lần 1 chuỗi Kinh Mân Côi, biết cầu nguyện cho người khác, chứ không sống ích kỷ như trước đây. Tối con lần 1 chuỗi Kinh Lòng Chúa Thương Xót và con đọc 1 đoạn Lời Chúa. Ngày nào không đi làm, con đi nhà thờ tham dự thánh lễ để rước Mình Thánh Chúa, để Ngài nâng đỡ, giúp sức cho con. Trưa ở nhà con đọc kinh Lòng Chúa Thương Xót lúc 3h chiều.

Từ ngày biết Chúa, con chẳng còn coi tivi hay nghe nhạc gì nữa. Con chỉ nghe cha giảng rồi ghi xuống những gì con chưa biết, rồi lấy ra đọc lại để biết Chúa cách thâm sâu hơn. Con biết rằng tất cả những việc này con làm được là có ơn của Chúa. Không có ơn Chúa, con không làm được gì hết. Chúa thương con Chúa cũng thương cả gia đình con. Giờ đây vợ chồng con cái đọc kinh tối chung với nhau.

Con có 2 cháu gái 5 và 7 tuổi. Cả hai cũng có ơn Chúa ban. Hai cháu rất yêu Chúa, thuộc kinh Mân Côi, kinh Lòng Chúa Thương Xót.

Ơn của chồng con, anh bị thất nghiệp rồi xin được việc ở trên Dallas, đầu tuần lái xe lên đó làm, thuê nhà trên đó ở, cuối tuần lái xe về. Con đã nghe bài giảng của cha và biết tín thác vào Chúa “không có việc gì là Chúa không làm được, hãy xin thì sẽ được” Con nói với chồng con là chắc chắn Chúa sẽ cho anh về làm việc lại ở Houston. Chồng con nói chỉ có phép lạ mới xảy ra được. Con liên li cầu nguyện với Chúa hơn 6 tháng trời nhưng chồng con vẫn không xin được việc làm ở Houston. Con vẫn tín thác. Chúa lại dùng chính Lời Chúa để tiếp sức cho con: “những gì con xin Chúa sẽ cho, nhưng Người chưa ban, Người đang ban cho con một hồng ân lớn hơn hồng ân con đang xin”. Đọc được câu này con mừng quá. Con cảm tạ Chúa.

Con có gửi thư nhờ cha cầu nguyện cho chồng con. Cha nhắn tin lại cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con. Thế là con mừng quá, tiếp tục tin thác vào Chúa.

Sau đó con về Việt Nam. Con đến cha đặt tay cầu nguyện. Về nhà 2 ngày sau, chồng con gọi điện nói rằng ông xếp hứa sẽ cố gắng giúp chồng con về lại Houston làm. Chúa đã mở cho chúng con thêm hy vọng để tiếp tục phó thác mọi sự trong tay Ngài.

Một đêm kia, con đọc Lời Chúa. Chúa cho con một tư tưởng. Chúa đánh động lòng con bằng tấm ảnh Lòng Chúa Thương Xót. Trước đây con theo ông thầy phong thủy, họ dán tấm bùa chú trước cửa nhà con. Sáng hôm đó, con leo lên tháo tấm bùa đó ra, nhờ người ta làm tấm ảnh lớn Lòng Chúa Thương Xót thay vào đó để tôn vinh Chúa ở trên cao. Ngày họ tới để ảnh Chúa Thương Xót lên, Chúa làm phép lạ ngay lập tức cho chồng con, ông xếp email báo tin chồng con sẽ về làm ở Houston trong vòng 6-8 tuần nữa. Quả thật Chúa có cách và tính toán riêng của Ngài. Con biết nhà có treo tấm bùa nhưng chưa đủ tin thác vào Chúa để mạnh dạn gỡ nó xuống. Con vẫn còn sợ. Cho tới khi Chúa thấy đủ, Ngài giúp con cho con biết. Con tạ ơn Chúa. Trong nhà con có tổng cộng 7 tấm ảnh Chúa Thương Xót. Mỗi phòng đều có ảnh Chúa. Nhà con có 2 bàn thờ Chúa, 1 bàn thờ dưới nhà để cả gia đình đọc kinh chung với nhau. Còn 1 bàn thờ ở lầu trên để con cầu nguyện với Chúa.

Con gái con 7 tuổi tự nhiên đi học không nghe được 1 bên lỗ tai. Nhà trường làm text 5 lần ở 2 chỗ khác nhau đều như vậy. Cháu không nghe được 1 bên. Con nhắn tin nhờ cha cầu nguyện. Bác sĩ gia đình chuyển cháu đến bác sĩ chuyên khoa tai mũi họng. Con vẫn cầm tràng hạt trên tay đọc kinh Lòng Chúa Thương Xót. Sau khi khám xong, bác

sĩ nói cháu đâu bị gì, 2 tai nghe tốt hết. Con cảm tạ ơn Chúa.

Đợt về Việt Nam, con mua máy đem qua cho bên nhà nội con. Con cho mọi người, nhưng cô con không chịu nghe. Sau hơn 1 năm, tự nhiên cô mở lên nghe. Ngày đầu cô nghe 1 tiếng. Ngày thứ 2 cô nghe 2 tiếng. Cô nói cha này giảng hay quá. Ngày thứ 3 cô nghe 4 tiếng. Ngay sau đó cô được ơn trở lại với Chúa luôn. Trước đây cô bỏ nhà thờ, theo bùa chú, đi chùa, cúng bụt. Nhưng từ khi cô nghe máy 365 bài giảng LCTX, lời cha giảng đã kéo cô con về với Chúa. Cô con nói Chúa nhân từ đầy lòng thương xót, để cô con đi 1 vòng rồi kéo cô về với Chúa.

Bà nội con và 1 cô khác của con giờ cũng đã nghe máy của cha và biết Chúa, giờ biết sốt sắng đi lễ, còn mời cha xức thơm làm phép nhà, từ lúc mua tới giờ không có làm phép nhà.

Em gái con xuống xin cha đặt tay cầu nguyện. Lúc cha đặt tay, em con kêu có 1 luồng điện chạy trong đầu, như tivi bị mất sóng, trong đầu không còn suy nghĩ gì hết, giống như trống không, sau đó mới bình thường lại. Em con chụp ảnh Lòng Chúa Thương Xót về nhà để trên bàn thờ, 3h chiều mỗi ngày lần chuỗi Lòng Thương Xót.

Ngoại con 86 tuổi, ngày nào cũng mở máy lên nghe cha giảng. Ngoại con bị đau 2 đầu gối, con nhắn tin nhờ cha cầu nguyện. Ngoại con cũng đã bớt rất nhiều.

Con đang cầu nguyện để em con đi học giáo lý và trở lại với Chúa. Gia đình con theo đạo ông bà, chỉ có con nhờ lấy chồng đạo Công Giáo mới trở lại đạo.

Con tặng máy cho người hàng xóm, bà tên là Út Chuột, ở Phú Hoà Đông, Củ Chi. Bà là 1 Phật tử đi Chùa thường xuyên. Bà nghe máy của cha rồi khóc và cầu nguyện

với Chúa. Bà đi nói cho người ta biết quyền năng của Chúa, mở miệng là cao rao Chúa.

Chúa chữa lành bệnh hen suyễn của bà. Nhà nghèo, chủ nhật được nghỉ làm, bà đi bộ từ 4 giờ sáng ra đường để đón xe bus, đi 4 tuyến xe mới tới Giáo Điểm Tin Mừng. Bà tới có bữa nhà thờ chưa mở cửa, bà ngồi đợi, lúc cha mở cửa là vô cầu nguyện với Chúa với Mẹ. Bà còn đem bình lấy nước LCTX về uống nữa. Bà kêu uống nước LCTX khoẻ người lắm.

Ba chồng con 83 tuổi, bữa mắt ông bị chảy máu, bác sĩ nói bị chảy máu trong nguy hiểm, có thể bị mù. Con nhấn tin nhờ cha cầu nguyện, tự nhiên mắt ba chồng con không bị chảy máu nữa. Bác sĩ cũng không biết tại sao máu ngưng chảy. Con tạ ơn Chúa.

Mẹ con bị đau bụng, bác sĩ nghĩ là gan của bà có vấn đề, ăn không tiêu. Ba con bị mất hơn 4 năm cũng vì ung thư gan, nên con sợ lắm. Con nhấn tin nhờ cha cầu nguyện cho mẹ con. Em gái con cũng xuống cha đặt tay cầu nguyện cho mẹ con. Mẹ con không uống 1 viên thuốc nào tự nhiên không đau gì nữa. Con tạ ơn Chúa.

Con tạ ơn Chúa vì tất cả hồng ân và ơn lành Người ban cho gia đình con. Nguyện xin Chúa luôn gìn giữ và che chở nâng đỡ cho cha trong tất cả các việc cha làm. Xin ban cho cha hồn an xác mạnh để dùi dắt đàn con ở nơi trần thế này luôn đi đúng con đường Chúa muốn chúng con đi.

Người con phương xa
Lê Thị Ngọc Huyền huyenle82@yahoo.com

*Chuyến Bác Ái thăm các làng phong phía Bắc tháng 7/2018

GÓC KHUẤT

*“Ai mua trắng, tôi bán trắng cho
Trắng nằm yên trên cành liễu đợi chờ
Ai mua trắng, tôi bán trắng cho
Chẳng bán tình duyên ước hẹn hò”*
(thơ Hàn Mặc Tử)

Đó là bài ca về thi nhân Hàn Mặc Tử, do cố nhạc sĩ Trần Thiện Thanh sáng tác từ nguồn cảm hứng qua những áng thơ bất hủ và chuyện tình thương tâm của nhà thơ này.

Ít nhiều gì chúng ta hơn một lần nghe nói về chàng thi sĩ “tài hoa bạc mệnh vẫn số này”. Hàn Mặc Tử đã về **“góc khuất”** để sống “tín thác”, chết “tín thác” và sáng tác thơ Đạo một cách cũng “tín thác” khiến nhiều người cho anh là một “nhà thơ tôn giáo”, nhưng thực sự anh đã vượt hẳn lên cái mục đích “truyền bá lòng thương xót”

Những người mang trong mình chứng bệnh phong khắc nghiệt rất đau khổ. Chưa nói đến chuyện người ta phải cách ly, thì những người bệnh phong phải tự tìm cách cách ly với những người lành sạch.

Chưa cần đợi người ta xua đuổi, đã tìm đến những “góc khuất” để dấu mình trong những ngày cuối đời.

Chắc có lẽ không cần phải nói nhiều, ai trong chúng ta cũng biết tác hại của bệnh phong là như thế nào. Chẳng ai trong chúng ta muốn cho mình bị chứng bệnh ấy. Những bệnh nhân phong rất tội nghiệp, chân tay của họ không lành lặn như những người bình thường. Họ làm việc gì cũng khó cả vì chân tay của họ cứ teo dần teo dần. Nghiệt một cái là con vi trùng Hansen thuộc dạng lây lan dễ rồi từ ngàn xưa người ta vẫn thường kỳ thị những ai mang chứng bệnh này. Người ta sợ đến độ phải cách ly những ai mang bệnh phong để giữ gìn cho những người sạch không nhiễm bệnh.

Người bệnh phong hủi là: *“Khi trên da thịt người nào phát ra nốt, lác hoặc đốm, và cái đó trở thành vết thương phong hủi, thì người ta sẽ đưa người ấy đến với tư tế A-ha-ron hoặc với một trong các tư tế, con của A-ha-ron. Tư tế sẽ khám vết thương trên da thịt nó: nếu lông ở vết thương đã chuyển sang màu trắng và vết thương xem ra lõm vào da thịt, thì đó là vết thương phong hủi; sau khi khám, tư tế sẽ tuyên bố người ấy là ô uế. Nếu là đốm trắng trên da thịt, mà xem ra không lõm vào da, và lông không chuyển sang màu trắng, thì tư tế sẽ cô lập người mắc vết thương trong vòng bảy ngày. Đến ngày thứ bảy, tư tế sẽ khám nó:*

nếu chính mắt tư tế thấy là vết thương vẫn y nguyên, không lan ra trên da, thì tư tế sẽ lại cô lập nó trong vòng bảy ngày nữa. Đến ngày thứ bảy, tư tế sẽ tái khám nó: nếu vết thương đã mờ đi và không lan ra trên da, thì tư tế sẽ tuyên bố người ấy là thanh sạch: đó là lác; nó sẽ giặt áo và sẽ ra thanh sạch. Nhưng nếu lác cứ lan ra trên da, sau khi người ấy đã được tư tế khám để được tuyên bố là thanh sạch, thì nó phải được tư tế tái khám. Tư tế sẽ khám: nếu lác đã lan ra trên da, tư tế sẽ tuyên bố người ấy là ô uế: đó là bệnh phong hủi.” (Lv 13, 2-8).

Ngày hôm nay, khoa học tiên bộ nên số người bị phong cùi đã giảm hẳn vì người ta đã tìm cách không chế căn bệnh mang tính di truyền này. Thế nhưng, chưa phải căn bệnh này đã chấm dứt. Đâu đó vẫn còn những trại phong quy tụ bệnh nhân lại để nuôi dưỡng, để chăm sóc, để nâng đỡ họ cho hết quãng đời còn lại

Cộng đoàn cầu nguyện LCTX và Nhóm Bác Ái Thiện Nguyện Tín Thác Giáo Điểm Tin Mừng, Nhà Bè Sài Gòn nghe đâu đó những trại phong như : Quả Cầm, Phú Bình, Ba Sao, Quốc Oai, Chí Linh ... nằm rải rác các tỉnh ở những “góc khuất” xung quanh thành phố Hà Nội.

Và hơn 1.000 phần quà cùng những tư liệu LCTX – chúng tôi đã đến 5 làng phong vào ngày 20,21/7/2018. Và có ai đó một lần đến và tiếp xúc trực tiếp với người bị

bệnh phong sẽ thấy họ thiệt thòi, họ đau khổ như thế nào

Chúng tôi thấy mình thật hạnh phúc khi cơ thể của mình vẫn còn lành lặn, vẫn sống khỏe và làm việc. Còn các bệnh nhân ở đây, họ đang phải gánh chịu nỗi đau về thể xác hàng ngày. Căn bệnh quái ác ăn mòn từng chi trên cơ thể của họ. Nhưng có lẽ họ còn phải chịu một nỗi đau lớn hơn đó chính là nỗi đau về tâm hồn. Sự cô đơn, mặc cảm “ăn mòn” nét vui tươi và niềm hi vọng vào cuộc sống của họ. Những ánh mắt xa xăm, những giọt lệ lặng lẽ chảy trên gò má như muốn nói nên một niềm khao khát của các cụ là được sống yêu thương, được sống với gia đình, được chính những người thân yêu chăm sóc như bao người bình thường khác.

Nhìn những con người với hình hài khuyết tật như vậy, người mất hết ngón tay, người mất chân, người thì mất mũi biến dạng... không ai mà không cảm động với cơ thể thiếu hụt như vậy. Họ đã đau đớn biết bao? Thế nhưng, nỗi đau mà họ cho là lớn nhất đó vẫn là tình cảm của gia đình, con cái, người thân không bao giờ đến với họ, có chăng là mấy năm được một lần.

Chúng tôi mang đến phần quà nhỏ bé trao tặng mỗi người, tuy chỉ là; 1thùng mì tôm, 1 hộp bánh, 1 chai dầu ăn, 1 bịch mì chính, 1 bịch bột nêm, 1ký đường, 2 lon sữa, 5 ký gạo thơm... và một chiếc máy 365 bài giảng LCTX do cha Giuse Trần Đình Long gửi tặng. Với họ thật có giá trị, vì mỗi tháng hội làng phong chỉ cung cấp cho 540.000 đồng/bệnh nhân, nhưng giá cả thì đắt đỏ nên khi mua gì các cụ đều phải đắn đo tính toán, kể cả mua một bó rau. Có mì tôm

các cụ rất quý, bữa ăn chỉ cần một nắm rau khoai với nửa gói mì tôm là xong bữa.

Các bệnh nhân phong nơi đây chính là hình ảnh của Lòng Thương Xót. Chúng tôi tự đặt câu hỏi cho mình “Phải làm gì đây để xoa dịu những nỗi đau đó?”. Và chẳng cần phải suy nghĩ lâu, chúng tôi liền góp vui cho các cụ bằng cách đi xuống tận phòng để tặng quà và hỏi thăm từng cụ.

Chính vì vậy một bệnh nhân thay mặt cho các bệnh nhân trong trại đã xúc động nói: “Con cảm tạ Chúa, cảm ơn cha và cộng đoàn Giáo Điểm Tin Mừng Sài Gòn đã quan tâm đến chúng con. Thực sự, chúng

con ở đây có những người đã nhiều năm nay không có một người thân nào đến thăm. Nhưng tạ ơn Chúa là chúng con không cô đơn vì chúng con luôn có mọi người nhớ và thương yêu chúng con”.

Mọi người chỉ còn cảm nhận được hơi ấm của cơn mưa mùa hạ đang lan tỏa. Mùa hạ của yêu thương, mùa hạ của tình người. Vì họ cũng là một con người, là hình ảnh của Đức Kitô bị bỏ rơi và nghèo khổ tật nguyền. Bệnh nào cũng vậy chứ không riêng gì bệnh phong cùi. Ai đã mang trong mình mầm bệnh thì đều mong được chữa lành. Với người bệnh cùi, được chữa lành quả là điều vô cùng hạnh phúc vì họ được hội nhập với cộng đồng, không còn bị cách ly, không còn bị miệt thị, không còn bị phân biệt đối xử nữa.

Thật ra, bệnh ngoài da cũng sợ nhưng sợ hơn là bệnh trong tâm hồn. Có những người bề ngoài trông rất sạch sẽ, thơm tho nhưng bên trong lại quá ư là phong hủy. Mà cũng lạ! Những người mang chứng phong trong tâm hồn thì lại sơn phết cho mình cái mã bên ngoài cực kỳ đẹp. Chúng ta còn nhớ, hơn một lần Chúa nói với Pharisêu và Biệt Phái là *“Đồ thứ mờ mắt tôi vôi! Bên ngoài trông đẹp nhưng bên trong là một đúm xương khô!”*.

Thế đấy! Nhiều người bên trong mang chứng bệnh phong hủy kinh khủng nhưng bên ngoài vẫn cố che đậy và đi khinh chê những người bệnh ngoài da.

Như Hàn Mạc Tử, anh mang trong mình chứng bệnh phong hủy, chứ tâm hồn anh quá đẹp, quá thơ mộng. Anh đã để lại cho đời nhiều bài thơ bất hủ. Hàn Mạc Tử chắc có lẽ là người con yêu của Đức Mẹ nên Hàn Mạc Tử có những bài thơ về Đức Mẹ thật tuyệt vời. Bề ngoài thì anh bệnh nhưng trong tâm của anh thật sạch.

Chuyện cần nhất; đó là chữa tâm hồn, chữa lòng mình cho sạch chứ không phải là chuyện bên ngoài. Chưa chắc bệnh ngoài da là xấu, bệnh trong lòng xấu mới là điều đáng sợ. Đừng đánh giá bề ngoài vì bề ngoài đôi khi là bóng bẩy nhưng bên trong thối hoắc. Đôi khi bên ngoài nó sần sùi, nhám nhám chút nhưng bên trong cả là một tâm hồn cao thượng, một tâm hồn trong sạch. Những người phong

cùi bề ngoài đầy nhưng trong lòng họ còn sạch hơn những người sạch bên ngoài.

Chúng ta, may mắn hơn là không bị phong hủy ngoài da, nhưng chắc hẳn trong tâm hồn mỗi người chúng ta còn lộn cộn điều gì đó trong tâm hồn và chúng ta chạy đến với lòng Chúa thương xót để xin Máu và Nước nơi trái tim cực sạch chữa cho chúng ta những cái lộn cộn trong tâm hồn để tâm hồn để chúng ta được thanh sạch hơn, được thơm tho hơn, đem LTX đến cho mọi người xung quanh qua những việc bác ái thiết thực nhất và LTX của Chúa sẽ đến và ngự lại trong “góc khuất” nhất nơi lòng mỗi chúng ta.

*Thiện nguyện Kim Lan
Đêm hè Hanoi 2018*

*Tản mạn một ngày ở các làng phong phía Bắc

NƯỞNG NHAU SỐNG TRỌN KIẾP NGƯỜI

Vượt qua những ngăn cách cảm đoán, họ quyết tâm đến với nhau. Những chuyện tình của họ nơi những làng phong đã gieo mầm “lòng thương xót” thật hạnh phúc trong những “góc khuất” này

* Gia đình ông Vòng và bà Thị đang sống trong làng phong Ba Sao là đôi vợ chồng nhiều tuổi nhất ở đây. Cả hai ông bà năm nay đã hơn 90 tuổi. Tuổi già sức yếu, hai ông bà sống nhờ vào người con gái. Cuộc sống sau bao nhiêu năm giờ đã bớt vất vả, khổ cực nhiều hơn trước khi mới về đây. Con gái ông Vòng tâm sự: *“Bố mẹ tôi đều mắc bệnh phong cùi, gặp nhau ở trong Nghệ An rồi yêu nhau. Sinh sống ở quê được một thời gian nhưng do làng xóm dị nghị nên đã quyết định lên đây sinh sống. Tôi là con gái duy nhất nên phải theo bố lên đây để chăm sóc đỡ đần công việc. Tôi lập gia đình ở đây và con cái đã lớn đều đã lập gia đình cả rồi. Các cháu đều làm dâu, làm rể những gia đình làng bên gần đây. Chẳng có ai dị nghị gì chúng tôi là người bệnh phong như xưa nữa”*.

* Có lẽ ở làng phong Chí Linh này, được kể đến nhiều nhất là chuyện tình cảm động và đầy nước mắt của hai bệnh nhân phong, ông Lò và bà Ái. Chuyện tình của ông bà không chỉ những người trong khoa điều trị biết đến mà rất nhiều người dân sống xung quanh đây khi được hỏi đều biết.

Ông Tông vốn là bệnh nhân phong ở tỉnh Sơn La được đưa xuống Hà Nội điều trị. Trong thời gian ông nằm điều trị thì bà Ái do bệnh nặng đã được các bác sĩ ở khoa phong đưa ra Hà Nội cắt bỏ một phần thân thể do bị phong

ăn mòn. Hai ông bà gặp nhau, chỉ trong khoảng thời gian ngắn gần gũi, họ đã thấu hiểu và đồng cảm về hoàn cảnh của nhau rồi tình cảm nảy nở từ lúc nào không hay.

Rồi, có một ngày, cuộc gặp sau bao nhiêu ngày xa cách khiến ai chứng kiến cũng cảm động - ông Tông đã xin được ở lại để có thể gần gũi và chăm sóc bà Ái được nhiều hơn. Họ đã qua bao nhiêu tháng ngày hạnh phúc, dù không có con cái nhưng hai mảnh đời ấy vẫn bên nhau, ngày ngày chăm sóc nhau bằng những tình cảm chân thành nhất.

* Nhắc đến những chuyện tình ở làng phong Phú Bình, không thể không nói đến một mối tình vượt lên hoàn cảnh, sự ngăn cách về bệnh tật và họ đến với nhau bằng tình thương yêu sự sẻ chia. *“Tôi thấy ông ấy bệnh tật, thường xuyên đau ốm nên thấy thương lắm, rồi tôi đem lòng yêu thương. Muốn được sống cạnh bên rồi chăm sóc cho ông ấy. Cho dù gia đình tôi không bao giờ đồng ý”,* bà Mai vẫn

chưa quên tình cảm những ngày đầu đem lòng yêu ông Xuyên kể lại; mỗi người một quê, bà Nụ quê ở Nga Sơn đi làm công nhân cho nông trường gần đây. Tình cờ gặp ông Xuyên người xã Đông Lĩnh, huyện Đông Sơn là

bệnh nhân điều trị ở khoa phong. Thấy ông bệnh tật bà đem lòng yêu ông chỉ hi vọng là được chăm sóc ông.

Họ cùng nhau lập gia đình rồi xin ra ở riêng với nhau trong khu đất gần làng phong để lập nghiệp. Tình yêu của họ sau thời gian dài đã đơm hoa kết trái. Người con trai đầu lòng và duy nhất là anh Bình đến nay cũng đã lập gia đình và sinh cho ông bà người cháu nội hoàn toàn khỏe mạnh.

Giáng Vóc Hà Nội 2018
Trong cơn mưa mùa hạ

*bâng khuâng mùa Vulcan

**Lòng thương xót
& vu lan báo hiếu**

*T*háng Bảy âm lịch lại về, mùa báo hiếu lại đến. Không khí u buồn của những ngày cuối thu làm cho chúng ta cảm thấy chạnh lòng khi nghĩ về cuộc đời, nghĩ về mẹ – về cha. Những mẹ cha quá cố và cả những mẹ cha hiện tại.

Trong nhiều thế kỷ trôi qua, hòa với cung bậc tri ân và báo ân của dân tộc, người Công giáo luôn lấy hạnh hiếu, thảo kính cha mẹ làm đầu. Sự hòa hợp của tinh thần đó đã dẫn dắt nên những gương hiếu hạnh trong quá khứ cũng như hiện tại, đã nổi bật và tỏa sáng trường tồn vĩnh cửu với thời gian. Ta có thể thấy việc thảo kính cha mẹ chứa đựng nhiều ý nghĩa vô cùng cao đẹp của bất kỳ tôn giáo nào thế gian này.

Vu Lan - hàm chứa một sắc thái thật thiêng liêng cao cả, giúp cho con cái nghĩ nhớ đến công ơn cha mẹ, khơi dậy trong lòng họ một tinh thần báo hiếu đáng quý, đáng khen ngợi. Người con có lòng thương xót thì luôn nhận thức sâu sắc về LCTX, mùa báo hiếu về thì càng nỗ lực tinh tấn thực hành hạnh hiếu qua việc bác ái để báo đáp thâm ân của cha mẹ. Nhờ

thể thảo kính cha mẹ đã trở thành một đạo lý thấm sâu vào lòng của người công giáo Việt Nam. Hãy luôn làm cho mùa báo hiếu thật đủ đầy ý nghĩa, không chỉ là khi cha mẹ đã khuất bóng, mà khi cha mẹ còn hiện thời, và Vu lan cũng không chỉ một lần trong năm mà phải là Vu lan trong Tâm, Vu Lan trong cuộc sống, Vu Lan trong mọi nơi mọi lúc, trải đều từng khoảnh khắc thời gian không phai mờ trong trí óc, ngày giờ nào cũng là Vu Lan, đó mới chính là ý nghĩa Vu Lan thiết thực

Vu Lan - hai tiếng nghe thật thân thuộc, vậy mà khi nghe ai đó nhắc đến tôi lại ngơ ngẩn bồi hồi và nghĩ về mẹ. Mẹ.. tiếng gọi thiêng liêng ấy luôn làm con phải suy nghĩ thật nhiều. Phải chăng trong trái tim của mỗi con người, mẹ luôn là hình ảnh đẹp nhất: Mẹ là quê hương, mẹ là tất cả. Tình thương của mẹ dành cho con như nước trong nguồn không bao giờ cạn kiệt. Suốt cả cuộc đời mẹ chỉ biết sống, hy sinh cho hạnh phúc của con. “*Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình*”, có một nhạc sĩ đã thốt lên như vậy! Nếu biển Thái Bình mênh mông nước thì tình thương của mẹ dành cho con cũng như thế. Kề sao công ơn sinh thành của mẹ, công lao dưỡng dục của cha. Vì thế người xưa thường nói:

Còn cha gót đỏ như son

Một mai cha mất gót con đen sì.

Chín tháng cưu mang mẹ phải chịu bao vất vả. Rồi con chào đời cho đến lúc trưởng thành là cả một khoảng thời gian cha mẹ luôn lo lắng, chăm sóc cho con. Những lúc con ốm đau, mẹ chính là vị bác sĩ tuyệt vời nhất. Phải chăng cả một cuộc đời những gì tốt đẹp nhất mẹ đều dành trọn cho con. Tình yêu của mẹ dành cho con không bao giờ cạn.

Thế nhưng thuở nhỏ chưa biết phân biệt phải trái, cho đến khi khôn lớn thành tài, trong chúng con có ai thật lòng nhớ ơn cha mẹ, đền đáp nghĩa sanh thành. Chúng con đã quen

được cha đùm bọc, mẹ chăm sóc nên cứ nghĩ rằng đó là bổn phận, là trách nhiệm của mẹ cha mà quên đi ơn nghĩa sâu dày. Chúng con ích kỷ mãi lo vun vén cho mình, lo xây dựng tương lai mà quên đi cha mẹ đã già, đang tựa của chờ trông một vòng tay con trẻ yêu thương chăm sóc, một lời an ủi chân thành tha thiết. Để rồi khi thất chí, thua kém người đời chúng con lại oán cha giận mẹ. Than ôi! tội bất hiếu thật tày đình biết kể sao cho xiết. Có khi cha mẹ già yếu, được ở kề bên chúng con lại cho là gánh nặng mà khinh khi bạc đãi chẳng chăm sóc đỡ nâng. Sao chẳng nhớ lại lúc ấu thơ, ăn chẳng được, nói cũng không huống chi là đi đứng thì ai là người dưỡng dục, chở che? Để rồi khi cha mẹ mất đi lại khóc than kẻ lẻ thì có nghĩa gì đâu. Trên bàn thờ nhang khói lạnh lùng chỉ còn chẳng là tấm ảnh vô hồn, mẹ cha còn đâu nữa!

Con không đợi một ngày kia

Khi mẹ mất đi mới giật mình khóc lóc.

Ai nín nôi

Thời gian,

Ai nín nôi bao giờ?

Con mỗi ngày một lớn lên

Mẹ mỗi ngày thêm già cỗi

Cuộc hành trình thâm lặng phía hoàng hôn.

Con không đợi một ngày kia

Có người cài lên áo cho con một nụ bạch hồng

Mới thoáng thốt nhận ra mình mất mẹ.

Hoa đẹp đấy

Cớ sao lòng hoảng sợ:

Giọt nước mắt kia bao lâu nữa... của mình?

Giờ đây con mới cảm nhận được sự cô độc, lạnh lùng khi thiếu tình thương vô bờ của cha mẹ. Ai sẽ là người dỗ dành an ủi lúc buồn đau, ai nâng đỡ khi dòng đời xô đẩy? Chỉ cha mẹ là hy sinh tất cả cho con mà không đòi hỏi đáp đền.

Cha mẹ là bến đỗ bình yên, là cội nguồn yêu thương hạnh phúc. Không cha không mẹ là nỗi đau lớn nhất, bất hạnh nhất mà không gì có thể bù đắp được. Hạnh phúc thay khi còn cha mẹ, khi được cài bông hồng đỏ thắm tình yêu thương!

Hôm nay...

Anh đã bao nhiêu lần dừng lại trên phố quen

Ngả nón đứng chào xe tang qua phố.

Ai mất mẹ?

Sao lòng anh hoảng sợ:

Giọt nước mắt kia bao lâu nữa... của mình?

Vu Lan – mây vương, nắng nhạt chiều nay thu về... Rung rung những chiếc lá vàng sầu rơi bên hè... và những đôi mắt đang rung rung lệ khi nhìn màu hoa trắng. Hoa trắng, hoa trắng mẹ đã không còn. Hoa trắng được cài lên áo con. Đã bao mùa Vu Lan qua, con đã nhặt hoa trắng bao lần – con đã nhặt nỗi đau quận thất. Mẹ ơi! vậy mà sao con vẫn thấy ngỡ ngàng, hụt hẫng khi nhìn màu hoa trắng tang thương. Nỗi đau bơ vơ mất mẹ lại ủa về như gió mùa thu. Tiếng chuông nhà thờ vang lên, con lại muốn đi tìm mẹ nhưng biết tìm đâu? Nhưng Vu Lan lại cứ về, con lại tìm mẹ trong ký ức, con lại tìm mẹ trong nỗi nhớ và con lại tìm mẹ trong cả niềm đau...

Ngày tháng như thoi đưa, tuổi xuân sẽ qua, tuổi già sẽ đến. Tiền tài vật chất, sức khỏe rồi cũng sẽ phai tàn nhưng nếu có lòng thương xót, có tình yêu thương, có tình bác ái ... tất cả công đức sinh thành sẽ không bao giờ phai nhạt. Hãy làm tròn chữ hiếu, làm tròn đạo con. Đừng để đến phút cuối cuộc đời mới quay đầu hối tiếc thì đã quá muộn màng!

Ngọc Hương

Vu Lan 2018

*thơ mùa Vulkan

CHO MỘT TÌNH YÊU

Bông huệ trắng
cánh cò cũng trắng
đám mây chiều xam xám ngả vào thu
nằm ngửa mặt nhìn khung trời tắt nắng
bỗng thấy lòng không rượu cũng ngây ngư

Em xa cách không chỉ ba tấc đất
không chỉ năm không chi kiếp điệp trùng
ta mất em đã thành nhân loại khác
chỉ nỗi buồn như cũ cứ mông lung

Ai sẽ thấp nén trăm lòng thương xót
bay về đâu những chân thật không lời
ta chẳng rõ tình yêu nào bờ ngõ
chạm non tơ như thuở xót thương em

Hóa ra thế ta mới là vạt ruộng
khi tình yêu em giấu kỹ đi rồi
khóc một tiếng sẽ thiếp vào âm vọng
cõi đời sau mỉm cười lòng xót thương!

(đọc giả trung thành)